

閻老継妹 不好当

ท่านพี่อย่าเย็นชา
กับข้านี้ทีเลย **เล่ม 3**

เขียน : ฉางโถวหลิวเยวี่ (长沟落月)

แปล : ชิงซ้อ

閑老徒妹不好當

ท่านพี่อย่าเป็นฮา
กับข้านี่กละ **เล่ม 3**

เขียน : ฉางกิวล้วยเวี๋ย (长沟落月) แปล : ชิงซือ

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนึ่ง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 313
ท่านพ่อย่าเย็นชากับข้ามนักเลย เล่ม 3
 ฉางโกวส่วเวีย : เขียน

จึงชื่อ : แปล
 พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม 2564
 ราคา 165 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว
 © สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
 ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
 เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

Published originally under the title of 《閩老繼妹不好當》(Ge Lao Ji Mei Bu Hao Dang)

Copyright © 长沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2021 Satapornbooks Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan.

All rights reserved.

ISBN 978-616-00-4289-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการส่วนขยาย : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
 ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
 ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร
 หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต สุชาติ ใจสุข

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ครุณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : สกัศรา อารกุล พิสูจน์อักษร : วรณวิฑู แกล่งศุข

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง ภาพปก : nuchiifollo รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

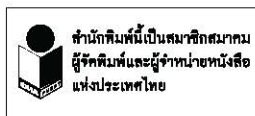
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

คำนำสำนักพิมพ์

การเดินทางสู่เมืองใหญ่ทำให้ 'เสวี่ยเจียเยว' ได้ใกล้ชิดกับพระเอก
ในนิยายมากยิ่งขึ้น และมีตัวละครที่น่าสนใจเพิ่มเข้ามา ทั้งสตรีที่ดูมีความลับ
บางอย่างในอดีต นางเอกในนิยายที่ปรากฏตัวออกมาพบกับ 'ท่านพี่' ของเธอ
ยิ่งไปกว่านั้น ตัวละครชายที่มีความสง่างามไม่แพ้พระเอกในเรื่องยังมาตาม
วุ่นวายกับเธออยู่บ่อยๆ

เมื่อเวลาผ่านไป ร่างที่เธอครอบครองเติบโตขึ้น ก็มีชายหนุ่มมาขอพบ
ไม่น้อย ทำให้พี่ชายของเธอมีปฏิกิริยาแปลกๆ ซึ่งมีทั้งความน่ารัก ประชด-
ประชัน จนลุ้นตามว่าเขาคิดอะไรในใจ

นอกจากความน่ารักของตัวละครแล้ว ในเรื่องยังสอดแทรกกลยุทธ์ด้าน
การค้าขายได้อย่างแนบเนียน ชวนให้ติดตามว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป
และสาวงามที่เหลือจะเป็นใคร

สำนักพิมพ์ปรีนเซส

เจ็ดสิบสี่ ดลองไปด้วยกัน

สถานที่ที่เสวี่ยเจียเยว่จะพาเสวี่ยหยวนจิ้งไปนั้นคือโรงบ่อนที่เธอ
เดิมพันกับตันหงอี่เมื่อหลายวันก่อน

วันนั้นเธอเดือดดาลเป็นอย่างมาก จึงหยิบเงินสองตำลึงออกมาลงพนัน
ว่าเสวี่ยหยวนจิ้งจะสอบได้อันดับหนึ่งของสำนักศึกษาถั่วเยว่กับสำนักศึกษา
ไต้ชู และตอนนี้เธอต้องการไปรับเงินในฐานะที่เป็นผู้ชนะการเดิมพัน

คนส่วนมากลงพนันว่าตันหงอี่จะสอบได้อันดับหนึ่งของสำนักศึกษา
ทั้งสองแห่ง แต่คิดไม่ถึงว่าหลังจากประกาศผลสอบออกมา กลับเป็นเสวี่ย-
หยวนจิ้งที่สอบได้อันดับหนึ่ง และตันหงอี่สอบได้อันดับสอง คนที่ลงพนันใน
ชื่อตันหงอี่จึงแพ้ไป ขณะนี้มีคนจำนวนมากยืนอยู่หน้าโรงบ่อน พวกเขาต่าง
ถอนหายใจด้วยความเสียดาย เพราะคาดไม่ถึงว่าตันหงอี่จะไม่ใช้คนที่สอบได้
อันดับหนึ่ง ขณะเดียวกันก็อยากรู้ว่าเสวี่ยหยวนจิ้งเป็นใคร เหตุใดถึงได้เก่งกาจ
เช่นนั้น

เสวี่ยเจียเยว่กับเสวี่ยหยวนจิ้งเบียดฝูงชนที่แน่นขนัดเข้าไปในโรงบ่อน
จากนั้นเมื่องาน้อยก็หยิบสัญญาเดิมพันออกจากถุงผ้าแล้วตบลงบนโต๊ะ

เนื่องจากเงินที่จะได้จากการชนะเดิมพันนั้นคือหนึ่งร้อยเท่า ดังนั้นเงินสองตำลึงที่เธอลงทุนไปเมื่อไม่กี่วันก่อนจึงกลายเป็นสองร้อยตำลึง

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เก็บเงินขึ้นมากด้วยสองมือพร้อมกับยิ้มอย่างสดใส เสวี่ยหยวนจิ้งเห็นท่าทางหลงใหลเช่นนั้นของอีกฝ่าย ก็ส่ายหน้าอย่างระอาใจ ทว่ามุ่มปากกลับยกยิ้มอย่างอดไม่ได้

เมื่อทั้งสองคนเดินออกมาที่หน้าโรงบ่อน ก็ได้ยินฝูงชนพูดคุยกันว่า เสวี่ยหยวนจิ้งเป็นเทพหรือไม่ เหตุใดถึงไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน พวกเขาจึงพูดอีกว่าตอนนี้เสวี่ยหยวนจิ้งสอบได้อันดับหนึ่งของสำนักศึกษาทั้งสองแห่ง และคาดเดากันว่าเขาจะเลือกเรียนที่ใด กระทั่งมีคนเสนอให้มีกาเปิดพนันในเรื่องนี้ หวังจะได้เงินมาทดแทนส่วนที่เสียไป ซึ่งคนรอบข้างต่างก็ส่งเสียงร้องว่าเห็นด้วย

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เงยหน้าเอ่ยถามเสวี่ยหยวนจิ้งอย่างตื่นเต็น “ท่านพี่ ท่านอยากเรียนที่สำนักศึกษาใดหรือ หากท่านตัดสินใจได้แล้วบอกข้าด้วยนะเจ้าคะ ข้าจะมาลงพนันที่นี่อีกครั้ง ครั้งนี้ข้าจะลงเงินให้มากเลยเจ้าคะ พอข้าชนะ... เงินก้อนโตของพวกเรา ก็อยู่แค่เอื้อมแล้ว”

เสวี่ยหยวนจิ้งยิ้ม ก่อนเอื้อมมือไปเคาะศีรษะเมฆนางน้อยพลางเอ่ย “เจ้าคิดว่าการพนันมันเป็นเรื่องดีหรืออย่างไร หรือว่าเจ้าติดพนันแล้ว ครั้งนี้ช่างเถอะ แต่ครั้งหน้าห้ามก้าวเท้าเข้าไปในโรงบ่อนอีก และห้ามลงเดิมพันกับใครอีก ได้ยินหรือไม่” น้ำเสียงเขาตูดัน ลีหน้าก็เคร่งขรึม

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก้มศีรษะลงและตอบรับเสียงเขา “เจ้าคะ ข้าได้ยินแล้ว”

จากนั้นลีหน้าของเสวี่ยหยวนจิ้งก็ถอนโยนขึ้น เขาเอื้อมมือไปลูบศีรษะของเสวี่ยเจี๋ยเยว่บริเวณที่ต้นเคาะเมื่อครู่ ราวกับเป็นการตบหัวแล้วลูบหลัง อย่างไรก็ตามอย่างนั้น

สายตาของเขาทอดมองซูดของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ เป็นซูดที่จัดเย็บใหม่หลังจากมาอยู่ที่เมืองผิงหยางได้ระยะหนึ่ง ซึ่งเนื้อผ้าไม่ตีเท่าไรนัก

เขาคิดว่าตอนนี้อากาศร้อนขึ้น เสวี่ยเจียเยว่ควรมีชุดผ้าโปร่งที่ใช้สวม
ในฤดูร้อนสักสองชุด จึงเอ่ยชวนอีกฝ่าย “พวกเราไปดูร้านผ้าข้างหน้ากันเถอะ”

เสวี่ยเจียเยว่กำลังคิดเรื่องนี้อยู่พอดี อีกไม่กี่วันเสวี่ยหยวนจิ้งก็จะ
เข้าเรียนในสำนักศึกษาแล้ว ควรมีชุดใหม่สักสองชุด เธอจึงรีบเอ่ยตกลง

หลังจากพวกเขาเดินเข้าไปในร้านขายผ้า เสวี่ยหยวนจิ้งเลือกผ้าเนื้อดี
หลายพับ ล้วนเป็นผ้าโปร่งบางสีเหมือนต้นกานพลูและสีเขียวน้ำทะเล เมื่อ
หันไปมองเสวี่ยเจียเยว่ ก็เห็นอีกฝ่ายเลือกผ้าสีขาวพระจันทร์หนึ่งพับและ
สีขาวท้องปลากอีกหนึ่งพับ

ทั้งสองคนมองผ้าในมือของกันและกัน ชั่วขณะนั้นพวกเขาก็เข้าใจทันที
ว่านี่คือผ้าที่อีกฝ่ายซื้อให้ตน

เสวี่ยหยวนจิ้งรีบพูดขึ้น “ไม่กี่วันก่อนข้าเพิ่งได้ชุดคลุมยาวสีเขียวชุดนี้
ไม่ต้องตัดชุดใหม่อีกชุดหรอก”

เสวี่ยเจียเยว่ชี้ไปที่ผ้าในมือเขาแล้วเอ่ยถาม “ท่านซื้อผ้ามากมายเช่นนี้
คิดจะตัดชุดให้ข้ากี่ชุดหรือ”

พวกเขาไม่ยอมให้อีกฝ่ายซื้อผ้าตัดชุดใหม่ให้ตน แต่อยากเป็นฝ่ายซื้อ
ให้เสียมากกว่า

ในที่สุดต่างคนก็ต่างพ่ายแพ้ เสวี่ยหยวนจิ้งนำเงินที่เหลืออยู่ออกมา
แล้วซื้อผ้าที่เขาเลือกทั้งหมด ส่วนเสวี่ยเจียเยว่ก็นำเงินออกมาซื้อผ้าสองพับที่
ตนเลือกเช่นเดียวกัน

เมื่อเดินออกมาจากร้านขายผ้า ทั้งสองคนก็มองหน้ากัน ก่อนจะยิ้มแย้ม
ออกมาในเวลาเดียวกัน ชั่วขณะนั้นหัวใจของพวกเขาอบอุ่นยิ่งนัก

สุดท้ายแล้วทั้งสองคนต่างก็คิดเพื่อกันและกัน

ทันใดนั้นเสวี่ยเจียเยว่ก็คิดบางอย่างออก จึงแยกเงินหนึ่งร้อยตำลึงของ
ตนหงอี่ไว้ เงินสองร้อยตำลึงนี้ได้มาโดยไม่คาดคิด ในเมื่อเป็นเช่นนี้ มีผู้นำ
ออกมาให้รางวัลชีวิตสักสองตำลึง ถือว่าเป็นการฉลองที่เสวี่ยหยวนจิ้งสอบเข้า

สำนักศึกษาที่ดีของเมืองผิงหยางได้

เธอเอื้อมมือไปกอดแขนเสื้อวัยหยวนจิ้ง แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้าง “ท่านพี่ ไปกันเถอะ พวกเราไปตลาดซื้อเนื้อไก่กัน วันนี้ข้าจะทำกับข้าวอร่อยๆ ให้ท่านกิน”

พวกเขาซื้อไก่หนึ่งตัว ปลาหนึ่งตัว เนื้ออีกสองซั้ง ทั้งยังซื้อไข่ไก่และผักอื่นๆ รวมทั้งเซาปิง⁴⁷ อีกจำนวนหนึ่ง รวมแล้วก็ยังจ่ายเงินไปไม่ถึงหนึ่งตำลึง

เมื่อพระอาทิตย์ใกล้จะตรงศีรษะ เสวี่ยเจียเยว่ทำอาหารกลางวันคือต้มไก่ ปลาทอดน้ำแดง ลูกชิ้นเนื้อ ผัดไก่ใส่ไข่ และข้าวต้มหม้อใหญ่ หลังจากทำเสร็จแล้ว เธอกับเสวี่ยหยวนจิ้งก็हारือกัน ก่อนจะไปเชิญครอบครัวป่าเฟิงและป่าโจวมารินข้าวด้วยกัน

เด็กหนุ่มสอบเข้าสำนักศึกษาถัวเยว่กับสำนักศึกษาไท่ซู่ได้ ทั้งยังเป็นสำนักศึกษาที่ดีที่สุดในเมืองผิงหยาง นี่เป็นเรื่องที่น่ายินดีนัก จึงคิดว่าควรเชิญพวกเขามารินข้าวด้วยกัน บรรรยากาศจะได้คึกคักขึ้น

แม้ชีวิตมนุษย์จะต้องลำบากตรากตรำในทุกวัน แต่บางครั้งก็ควรปล่อยวาง หยุดพักเพื่อหาความสุขที่เรียบง่ายในได้หล้าอันดีมีไปด้วยความครั้นเครงอย่างเช่นการเชิญคนรู้จักมารินข้าวด้วยกัน พุดคุ้ยสัพเพเหระ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ดี

ป่าเฟิงได้หยุดเพียงหนึ่งวัน และนางก็พักผ่อนอยู่ที่เรือน ตอนที่เสวี่ยเจียเยว่เข้าไปเชิญนางกับเสี่ยวฉานและหู่จื่อมารินข้าวด้วยตัวเอง เดิมทีป่าเฟิงปฏิเสธ

“ข้าไปทำงานที่ร้านตัดชุดทุกวัน ปกติเสี่ยวฉานกับหู่จื่อก็ได้รับการดูแลจากพวกเจ้าสองคนไม่น้อย ข้าเป็นสตรีที่หาเลี้ยงครอบครัวคนเดียว จึงไม่มี

⁴⁷ เซาปิง คือขนมเบี๊ยะหรือขนมแป้งทอดจีน

สิ่งใดจะตอบแทน แล้ววันนี้จะกล้ารบกวนพวกเจ้าได้อย่างไร”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ท่านก็พูดเกินไป เราต่างอยู่ในลานเรือนเดียวกัน ก็เปรียบเสมือนคนในครอบครัวเดียวกัน ควรจะรักใคร่กลมเกลียวตอบแทนไม่ตอบแทนอะไรกันเจ้าคะ อย่างกับว่าท่านไม่เคยช่วยพวกข้า ชูตที่พี่ชายข้าสวมก็เป็นท่านที่ตัดให้ ท่านไม่เก็บเงินกับข้าสักอี่แปะ จะว่าไป... ข้าต่างหากที่เอาเปรียบท่าน”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เป็นคนปากหวาน คำพูดของเธอไม่เพียงทำให้ป้าเผิงอบอุ่นหัวใจเท่านั้น แต่ยังรู้สึกสนิทสนมกับเธอมากขึ้นอีกด้วย

จากนั้นเธอก็เอ่ยด้วยรอยยิ้มอีกครั้ง “ใช่ว่าข้าไม่มีเหตุผลที่เชิญท่านไปกินข้าว ท่านเองก็รู้ หลายวันก่อนพี่ชายของข้าไปสอบเข้าสำนักศึกษา วันนี้ผลสอบประกาศออกมาแล้ว พี่ชายข้าสอบเข้าเรียนได้ เขาดีใจมาก อาหารมื้อนี้จึงเป็นการฉลองการสอบของเขา พวกท่านไปกินข้าวมื้อนี้ด้วยกันจะได้หรือไม่เจ้าคะ อีกร้อยอย่าง... ข้ายังมีเรื่องอยากรบกวนท่านด้วย เมื่อครู่นี้ข้ากับพี่ชายซื้อผ้าหลายพับมาจากร้าน ในวันนี้ยังต้องรบกวนท่านช่วยตัดชุดใหม่ให้พวกข้า ดังนั้นท่านรีบพาเสวี่ยฉวนกับหู่จื่อไปกินข้าวที่เรือนข้าเถอะ ไม่อย่างนั้นพวกข้าคงไม่กล้ารบกวนท่านตัดชุดให้แล้ว”

ป้าเผิงได้ยินดังนั้นก็เอ่ยถาม “ข้าได้ยินว่าวันนี้ผลการสอบของสำนักศึกษาที่ดีที่สุดในเมืองผิงหยางออกแล้ว พี่ชายเจ้าสอบได้สำนักใดเล่า”

“สอบได้ทั้งสองสำนักเลยเจ้าคะ” เสวี่ยเจี๋ยเยว่เอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม ทั้งยังจูงมือเสวี่ยฉวนและกล่าวชวน “ไปกินเถอะ พาแม่กับน้องเจ้าไปกินข้าวที่เรือนพี่สาว”

ป้าเผิงเอ่ยชื่นชม นางไม่ได้ปฏิเสธอีก ก่อนจะพาเสวี่ยฉวนกับหู่จื่อออกจากเรือน เสวี่ยเจี๋ยเยว่ให้เสวี่ยหยวนจิ้งรินน้ำให้สามแม่ลูก ส่วนตนก็ออกไปเชิญป้าโจว

แม้ว่าช่วงที่ป้าโจวป่วยเธอจะคอยส่งข้าวส่งน้ำให้นาง แต่หลังจากนั้น

ความลั้มพัน์ของทั้งสองฝ่ายก็เป็นเหมือนที่ผ่านมา และประตู่หน้าต่างของ เรือ่นป้าโจวยังคงปิดสนิทเช่นเคย

ความจริงแล้ววันนี้เสวี่ยเจียเยวไม่ได้คาดหวังว่าป้าโจวจะมากินข้าวด้วย แต่เพราะทุกคนต่างก็อยู่ในลานเรือ่นเดียวกัน จะเรียกเพียงครอบครัวป้าเฟิง ก็กระไร เธอจึงเคาะประตู่เรือ่นหลักและบอกเหตุผลของการเชิญไปกินข้าวอย่าง ชัดเจน

คิดไม่ถึงว่าป้าโจวจะเดินมาเปิดประตู่ นางพยักหน้าก่อนจะก้าวเท้าออก จากเรือ่น

เสวี่ยเจียเยวมองแผ่นหลังของนางอย่างตะลึงงัน นิ่งอยู่นานกว่าจะได้สติ แล้ววิ่งตามไป

เป็นเพราะเรือ่นฝั่งตะวันออกมีขนาดเล็ก เสวี่ยเหวอนจึงจึงย้ายโต๊ะกับ เก้าอี้รวมทั้งตั้งออกมาตั้งไว้ที่ลานเรือ่น เพื่อให้ทุกคนได้นั่งล้อมวงกินข้าว ตรงนี้

หลังจากพวกเขายกอาหารมาวางบนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็นั่งกิน ด้วยกัน

แม้ป้าเฟิงจะอาศัยอยู่ในเรือ่นที่ใกล้กับเรือ่นหลักของป้าโจวมาสองสาม ปี แต่จำนวนครั้งที่นางได้พบอีกฝ่ายนั้นสามารถยกนิ้วชี้ขึ้นมานับได้ เมื่อได้เห็น ป้าโจวในตอนี้ ป้าเฟิงจึงเอ่ยอย่างเกรงใจ

“ไม่ได้เจอท่านตั้งนาน ขอบคุนท่านมากที่ให้ไปถึงเกากับขนมถึงประจ่าง แก่เสวี่ยวฉานและหู่จื่อ”

ป้าโจวพยักหน้าเบาๆ แต่ไม่ได้ตอบอะไร สีหน้าของนางยังราบเรียบ เช่นเคย

เสวี่ยเจียเยวมองป้าโจว วันนี้นางสวมชุดคลุมหลวมสีถั่วเขียว แม้ว่าชุด จะดูเก่า แต่เนื้อผ้าแน่นดีมาก ดูวาวและสีน น่าจะเป็นผ้าไหม ตัวเสื้อปักเป็นลาย กิ่งไม้สีเขียว นางรวบรวมเป็นมวยอย่างเรียบง่ายปักด้วยปิ่นเงิน เมื่อเห็นนางนั่ง

อยู่ตรงนี้ด้วยท่าทางดูสง่างามยิ่ง มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นสตรีที่มีฐานะ
ครอบครัวไม่ธรรมดา

เธอรู้สึกสนใจในชาติกำเนิดของบำโจวเป็นอย่างมาก แต่ก็ไม่ได้เอ่ยอะไร
ออกไป เพียงเรียกให้ทุกคนกินข้าวอย่างเป็นทางการ

เสวี่ยหยวนจึงกับบำโจวไม่ใช่คนพูดมาก ทว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่เป็นคนช่าง
พูด เสี่ยวฉานกับหู่จื่ออยู่ในวัยที่กำลังซุกซน ส่วนบำเฟิงก็ร่วมพูดคุยด้วย
บรรยากาศบนโต๊ะอาหารจึงคึกคักไม่น้อย

แต่ในขณะที่ทุกคนกำลังกินข้าวอยู่นั้น จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูลาน
เรือน

เสวี่ยหยวนจึงพยักหน้าให้เสวี่ยเจี๋ยเยว่ “ข้าไปดูเอง”

เมื่อเขากล่าวจบก็วางตะเกียบลงแล้วเดินไปเปิดประตู

เจ็ดสิบห้า เลือกสำนักศึกษา

ด้านนอกประตูมีคนสองคนยืนอยู่

คนแรกสวมชุดคลุมยาวสีเขียว เคราสีเทายาวถึงหน้าอก ดูมีสง่าราศี เป็นอย่างมาก ส่วนคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง ดูจากการแต่งตัวแล้วคงจะเป็นผู้ติดตาม

ชายที่มีเครายาวมองพิจารณาเสวี่ยหยวนจิ้งตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ก่อนจะยกมือคำนับพร้อมเอ่ยถาม “น้องชาย เสวี่ยหยวนจิ้งอยู่ที่นี้หรือไม่”

เสวี่ยหยวนจิ้งรู้ทันทีว่าภุมิหลังของคนผู้นี้ไม่ธรรมดา เขาจึงโค้งคำนับและเอ่ยตอบอย่างนอบน้อม “ข้าน้อยคือเสวี่ยหยวนจิ้งขอรับ ไม่ทราบที่ท่านผู้อาวุโสมีนามว่าอันใด”

“เจ้าคือเสวี่ยหยวนจิ้งหรือ” เมื่อได้ยินคำตอบของเด็กหนุ่ม นัยน์ตาของเขาก็เป็นประกายทันที และยิ่งมองพิจารณาเสวี่ยหยวนจิ้งมากขึ้น สุดท้ายเขาก็ยกมือขึ้นลูบเครายาวพลางเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ข้ามีนามว่าอันหัวซิง”

อันหัวซิง... หัวหน้าสำนักศึกษาไท่ซู่?

เสวี่ยหยวนจิ้งตะลึงงันทันที เขารีบคำนับอันหัวซิงอีกครั้ง “ที่แท้ก็คือ

ท่านหัวหน้าสำนักศึกษาไท่ซู่เอง ข้าน้อยได้ยื่นชื่อของท่านมานานแล้วขอรับ”

หลังจากพูดคุยกันได้สองสามประโยค เสวี่ยหยวนจิ้งก็เชิญอันหัวซิงเข้าไปด้านในอย่างนอบน้อม

โต๊ะกับเก้าอี้ยังอยู่บนลาน แต่คนที่นั่งอยู่ก่อนหน้านี้ต่างกลับเข้าเรือนของตน อีกทั้งถ้วยชามและตะเกียบบนโต๊ะก็ถูกเก็บออกไปทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว

เสวี่ยหยวนจิ้งเชิญอันหัวซิงนั่งลง จากนั้นเสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็ยกถาดใส่จอกน้ำชาใบเล็กเข้ามา เด็กหนุ่มจึงยกจอกหนึ่งให้อันหัวซิงด้วยสองมือ

“เรือนของข้าน้อยไม่มีชา ท่านหัวหน้าอันได้โปรดอย่าถือสา”

อันหัวซิงรับจอกน้ำชาที่ยามนี้ใส่น้ำดื่มมาแล้วยกขึ้นจิบ จากนั้นก็มองเสวี่ยหยวนจิ้งด้วยรอยยิ้มและสนทนากับเขา

...

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เดินกลับเข้ามาในเรือน แล้วยืนอยู่ข้างหน้าต่างเพื่อแอบฟังบทสนทนาของคนทั้งสองที่อยู่ด้านนอก

เธอได้ยื่นอันหัวซิงเอ่ยถามเสวี่ยหยวนจิ้งสองสามประโยค จากนั้นก็ตรงเข้าหัวข้อหลัก บอกจุดประสงค์การมาของเขาในวันนี้ นั่นคือต้องการให้เด็กหนุ่มเข้าเรียนในสำนักศึกษาไท่ซู่ อีกทั้งยังรับประกันว่าหากเสวี่ยหยวนจิ้งยอมไปเรียนในสำนักศึกษาไท่ซู่ พวกเขาไม่เพียงจะยกเว้นค่าเล่าเรียนให้เท่านั้น เด็กหนุ่มยังจะได้รับเงินสองตำลึงต่อเดือน และได้รับการสอนจากอาจารย์ที่ดีที่สุดของสำนักศึกษาด้วย

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เข้าใจดีว่า อันหัวซิงมาที่นี่ก็เพื่อชักชวนเสวี่ยหยวนจิ้ง

หลังจากประกาศผลสอบในทุกปี สำนักศึกษาไท่ซู่และสำนักศึกษาถั่วเยว่ต่างก็แย่งชิงผู้เรียนเก่งๆ แต่คิดไม่ถึงว่าปีนี้มีเสวี่ยหยวนจิ้งคนเดียวที่สอบได้อันดับหนึ่งของสำนักศึกษาทั้งสองแห่ง ตอนที่ข่าวนี้กระจายออกไป อาจารย์ของสำนักศึกษาทั้งสองแห่งต่างตกตะลึงและพูดคุยกันถึงเรื่องนี้ ใน

ที่สุดอันหัวซิงก็ตัดสินใจมาช่วงซิงผู้เรียนด้วยตัวเอง

คนในเมืองผิงหยางรู้ว่าหลายปีมานี้ไม่ว่าใครที่สอบได้อันดับหนึ่งของ
สำนักศึกษาทั้งสองแห่งนี้จะสามารถสอบคัดเลือกขุนนางได้อย่างแน่นอน และ
ส่วนใหญ่ก็สอบได้อันดับสองขึ้นไป ขณะนี้เสวี่ยหยวนจึงสอบได้อันดับหนึ่ง
ของสำนักศึกษาทั้งสองแห่งนี้พร้อมกัน หากเขาเข้าเรียนแล้วได้รับการชี้แนะ
จากอาจารย์ โอกาสที่จะสอบคัดเลือกขุนนางได้อันดับหนึ่งก็เป็นไปได้สูง

เสวี่ยเจียเยว่ได้ยินเสวี่ยหยวนจึงเอ่ยขอบคุณอันหัวซิง แต่เขายังไม่ได้
ตอบรับหรือปฏิเสธ คำพูดของเขาจึงดูคลุมเครืออยู่มาก

เธอเข้าใจดีว่าเด็กหนุ่มรอฟังข้อเสนอของสำนักศึกษาถั่วเยว่ เมื่อถึง
เวลานั้นเขาจะตัดสินใจเลือกเรียนที่ใดที่หนึ่ง

เป็นจริงดังที่เสวี่ยเจียเยว่คาดไว้... เพราะเข้าว้นรุ่งขึ้น ทางสำนักศึกษา

ถั่วเยว่ก็ส่งคนมา

แต่คนที่มานั้นคือรองหัวหน้าสำนักศึกษา เมื่อเทียบกับอันหัวซิงผู้
สง่างามและอ่อนน้อมถ่อมตน คนผู้นี้มีน้ำเสียงหยิ่งยโสเล็กน้อย

เขากล่าวว่าหัวหน้าสำนักศึกษาเป็นขุนนางในราชสำนัก และตอนนี้ก็ได้
รับตำแหน่งผู้ช่วยฝ่ายขวาของขุนนางกรมโยธา หากเสวี่ยหยวนจึงเข้าเรียนที่
สำนักศึกษาของพวกเขา ต่อไปเมื่อสอบผ่านการคัดเลือกขุนนางแล้ว จะได้เป็น
ผู้ช่วยในกรมโยธาเช่นกัน ในกายภาคน้ำชีวิตของเสวี่ยหยวนจึงจะราบรื่น
ไม่น้อย

ท่าทีที่เสวี่ยหยวนจึงมีต่อเขานั้นก็เหมือนกับตอนที่ได้พบอันหัวซิง เขา
ไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ตอบรับในทันที

หลังจากเด็กหนุ่มส่งคนผู้นั้นออกจากเรือนไปแล้ว เสวี่ยเจียเยว่จึงเอ่ย
ถามเขาอย่างอดไม่ได้

“ท่านพี่ ท่านอยากเข้าเรียนที่ใดหรือเจ้าคะ”

วันนี้สำนักศึกษาป๊อวันประกาศผลสอบ และแน่นอนว่าเสวี่ยหยวนจึงได้อันดับหนึ่ง แต่ทางสำนักศึกษาป๊อวันก็รู้ว่าเด็กหนุ่มสอบได้อันดับหนึ่งของสำนักศึกษาไท่ซู่กับสำนักศึกษาถั่วเยว่ คาดว่าเสวี่ยหยวนจึงจะไม่เลือกเรียนสำนักศึกษาของพวกเขาอย่างแน่นอน จึงไม่ได้ส่งคนมาเจรจา เพียงรอดูว่าสำนักศึกษาไท่ซู่และสำนักศึกษาถั่วเยว่จะช่วงชิงผู้เรียนที่เก่งกาจอย่างเสวี่ยหยวนจริงอย่างไร

เสวี่ยหยวนจึงไม่ตอบคำถาม แต่ถามกลับไป “เจ้าว่าที่ใดดี”

“แน่นอนว่าต้องเป็นสำนักศึกษาไท่ซู่” เสวี่ยเจียวตอบโดยไม่ลังเล แม้แต่หยอ “คนของสำนักศึกษาถั่วเยว่มั่นใจในตัวเองเกินไป คำพูดคำจาไม่ว่าอย่างไรก็ล้วนขึ้นชมความเก่งกาจของผู้ช่วยฝ่ายขวาของขุนนางกรมโยธา และจะสนับสนุนท่านในภายภาคหน้า แต่ไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องการขึ้นแะความรู้ให้ท่าน หลังเข้าเรียนที่สำนักศึกษาของพวกเขา”

เสวี่ยหยวนจึงได้ยืนดั่งหินจึงเอ่ยตอบด้วยรอยยิ้ม “ได้ เช่นนั้นก็เลือกสำนักศึกษาไท่ซู่แล้วกัน”

สำนักศึกษาถั่วเยว่มีคนที่ได้เป็นขุนนางในราชสำนัก พวกเขาคงคิดว่าข้อได้เปรียบนี้จะทำให้เสวี่ยหยวนจึงตอบรับเข้าเรียนในสำนักศึกษาของตน จึงไม่ได้เอ่ยข้อเสนออื่นๆ

เสวี่ยหยวนจึงมีอคติต่อสำนักศึกษาถั่วเยว่เพราะเห็นแก่ตัวเกินไป ขณะที่ข้อเสนอของสำนักศึกษาไท่ซู่เห็นดูเป็นไปได้อีกมากกว่า

ได้รับการยกเว้นค่าเล่าเรียน และได้เงินรายเดือนอีกสองตำลึง นอกจากนี้ยังได้รับการสอนจากอาจารย์ที่ดีที่สุดใ้สำนักศึกษาด้วย สิ่งเหล่านี้สามารถวาดออกมาเป็นภาพได้มากกว่าสำนักศึกษาถั่วเยว่

เมื่อทั้งสองเจรจากันเสร็จสิ้น เสวี่ยหยวนจึงก็ไปคารวะอันห้าวซิงที่สำนักศึกษาไท่ซู่ด้วยตัวเอง เรื่องนี้จึงได้ข้อยุติ และวันเปิดเรียนก็คือวันที่สิบแปดเดือนสี่

เมื่อเสวี่ยเจียเยวได้เห็นเหตุการณ์สำคัญ ในใจของเธอรู้สึกมันคง
ยิ่งนัก และช่วงนี้เธอก็ยุ่งอยู่กับการเตรียมของให้เสวี่ยหยวนจิ้ง เธอนำผ้าสีขาว
พระจันทร์และสีขาวท้องปลาที่ซื้อไว้ ไปขอให้ป่าเผิงตัดชุดใหม่ให้เด็กหนุ่ม
สองชุด

ก่อนหน้านี้อป่าเผิงเห็นหัวหน้าสำนักศึกษาไท่ซุมาเชิญเสวี่ยหยวนจิ้งไป
เข้าเรียนที่สำนักศึกษาของเขาด้วยตัวเอง ในใจของนางจึงยิ่งมองเด็กหนุ่มสูงส่ง
ขึ้น อีกทั้งในยามปกติเสวี่ยเจียเยวก็ดูแลเสวี่ยฉวนกานกับหู่จื่อเป็นอย่างดี นาง
จึงตอบตกลงด้วยความยินดี เมื่อได้รับผ้าแล้วนางก็ถามเสวี่ยเจียเยวว่าอยาก
ตัดชุดแบบไหน เป็นชุดคลุมยาว หรือแบบแยกชิ้น

ครั้งก่อนเสวี่ยเจียเยวรบกววนป่าเผิงตัดชุดคลุมยาวให้เสวี่ยหยวนจิ้ง
ไปแล้ว ตอนนั้นก็มารบกววนนางอีกครั้ง เธอจึงรู้สึกเกรงใจไม่น้อย

หลายวันมานี้เธอคิดว่าควรจะเรียนรู้เรื่องงานฝีมือเอาไว้ ในภายภาคหน้า
จะได้ไม่อดตาย และเธอไตร่ตรองมาแล้วว่าจะเรียนรู้เรื่องการเย็บปักถักร้อย
รวมทั้งวิธีตัดชุดจากป่าเผิง

เธอพูดในสิ่งที่ตนคิดให้ป่าเผิงฟัง ซึ่งอีกฝ่ายก็ตอบรับทันที ทั้งยังเอ่ย
ด้วยรอยยิ้ม

“งานในร้านตัดชุดที่ข้าทำอยู่ตอนนี้กำลังอยู่ในช่วงที่ยุ่งมาก หากเจ้าเรียน
เป็นแล้ว ข้าก็สามารถไปพูดกับเจ้าแก่นี่ให้รับเจ้าเข้าไปช่วยงานสักๆ น้อยๆ
ที่ร้านได้ จะได้หาเงินมาใช้จ่ายในแต่ละเดือน ดีกว่านั่งว่างๆ อยู่ที่นี่”

เสวี่ยเจียเยวซาบซึ่งใจยิ่ง แม้ว่าสิ่งที่เธอเรียนมาในภาพก็แล้วจะเป็นวิชา
บัญชี แต่ก็เป็นคนี่รักในชุดอันผู้⁴⁸ พอมีเวลาว่างจากการเรียน นอกจากจะ
ศึกษาประวัติชุดอันผู้แล้ว เธอยังเรียนรู้ในด้านการออกแบบชุด และวาดชุด

---

⁴⁸ ชุดอันผู้ หรือ ชุดจินโบราณ เป็นชุดประจำชนชาติฮั่น ชาวจีนแต่งกายด้วยชุดอันผู้ตั้งแต่
สมัยโบราณจนถึงสมัยราชวงศ์หมิงล่มสลาย

อันสนุกสนาน ด้วย จากนั้นเธอมอบภาพแบบชุดที่วาดเสร็จให้เพื่อนร่วมห้องนำไปตัดเย็บชุดจริง ซึ่งผลลัพธ์ที่ออกมานั้นดีเกินคาด

เมื่อได้ยินข่าวดีแบบนี้ เสวี่ยเจี๋ยเยวก็คิดว่าเรื่องนี้มีความเป็นไปได้ไม่น้อย และบอกตัวเองว่าตั้งแต่นี้ไปเธอจะเรียนรู้การเย็บปักถักร้อยและการตัดเย็บเสื้อผ้าจากผ้าฝ้ายอย่างตั้งใจ

หลังจากเรียนมาได้ระยะหนึ่ง ป้าฝิงก็เอ่ยชมว่าเสวี่ยเจี๋ยเยวเป็นคน

ฉลาด แม้ว่าจะยังไม่ชำนาญ แต่งานที่ทำออกมาก็ดีไม่น้อย จากนั้นนางเอ่ยขอเจ้าของร้านให้รับแม่แรงน้อยเข้าไปช่วยงาน เมื่อเจ้าของร้านอนุญาต นางก็รีบเรียกเสวี่ยเจี๋ยเยวไปช่วยงานที่ร้านทันที แต่คำตอบแทนนั้นต่ายิ่งนัก

ทว่าสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเสวี่ยเจี๋ยเยวไม่ใช่เงิน กลับเป็นประสบการณ์ เพราะตอนนี้เธอมีเงินอยู่กับตัวราวร้อยกว่าตำลึง และเมื่อเสวี่ยหยวนจิ้งเข้าไปเรียนในสำนักศึกษาไท่ซู่ ไม่เพียงไม่ต้องจ่ายค่าเล่าเรียน แต่ยังได้รับเงินสองตำลึงในทุกเดือนอีกด้วย ซึ่งเงินสองตำลึงนี้ก็เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันของพวกเขา พอคิดได้ดังนั้น เสวี่ยเจี๋ยเยวจึงตอบตกลงทันที

ตอนที่เสวี่ยหยวนจิ้งเลิกเรียนกลับมาถึงเรือน เสวี่ยเจี๋ยเยวพูดเรื่องนี้กับเขาด้วยความละมุนละม่อม ในตอนแรกเด็กหนุ่มยังไม่เห็นด้วย เขาบอกว่าตนดูแลเธอได้แล้ว ไม่อยากให้เธอออกไปทำงานลำบากตรากตรำทุกวัน ทั้งยังบอกว่าหากเงินที่มีอยู่ไม่พอใช้ เขาสามารถออกไปรับจ้างคัดลอกตำราที่ร้านขายตำรา หรือไม่ก็รับเขียนจดหมายได้ ไม่จำเป็นต้องให้เธอออกไปทำงานในร้านตัดชุด

แต่เสวี่ยเจี๋ยเยวอธิบายว่า ที่เธอไปทำงานในร้านตัดชุดนั้นไม่ใช่เพราะเงิน ทว่าตอนกลางวันเสวี่ยหยวนจิ้งไปเรียน ก็เหลือเธออยู่ในเรือนคนเดียว ทำให้รู้สึกวุ่นวายวันหนึ่งๆ ยาวนานและน่าเบื่อ การไปทำงานในร้านตัดชุดกับป้าฝิงเวลาหนึ่งวันก็จะผ่านไปอย่างรวดเร็ว และเธอไม่ต้องนั่งคิดฟุ้งซ่านอยู่ในเรือน

ทั้งวัน

เสวี่ยหยวนจึงเห็นแม่นางน้อยยืนกรานหนักแน่น ทั้งยังได้ยืนยันว่าเจ้าของร้านนั้นเป็นสตรี คนเย็บผ้าและคนตัดผ้าก็ล้วนเป็นสตรี ในที่สุดเขาจึงยอมเห็นด้วย

เสวี่ยเจี๋ยเยว่รีบถอดแขนเสื้อหยวนจิ้งแล้วเขย่าพร้อมเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ท่านพี่ ท่านใจดีจริงๆ เจ้าคะ”

เมื่อเธอยิ้มแย้มก็ทำให้คนมองรู้สึกว้าวุ่นดูสดใสและงดงามเป็นอย่างมาก เช่นเดียวกับแสงอาทิตย์ที่ส่องลอดผ่านหมู่เมฆก็ไม่ใช่ปาน มองแล้วรู้สึกดีขึ้นมาทันที นอกจากนี้น้ำเสียงของเธอยังอ่อนหวานและใส่ง่วงวาน

เด็กสาวสดใสน่ารักเช่นนี้ จะไม่ทำให้เสวี่ยหยวนจิ้งใจอ่อนได้อย่างไร

เขาคลี่ยิ้มบางทันใด ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิกแก้มขาวเนียนนุ่มนวลของเสวี่ยเจี๋ยเยว่พลางเอ่ย “ปากเจ้าช่างหวานนัก แม่แต่นกบนต้นไม้ เจ้าก็คงเกลียดกล่อมมันลงมาได้กระมัง ทำทางน่ารักเช่นนี้เจ้าทำต่อหน้าข้าได้เท่านั้น ห้ามทำตัวน่ารักเช่นนี้กับใคร โดยเฉพาะต่อหน้าบุรุษอื่น”

“ข้ารู้แล้วเจ้าคะ” เสวี่ยเจี๋ยเยว่ยังคงยิ้มแย้มสดใส พลางคิดในใจว่า เป็นเพราะเสวี่ยหยวนจิ้งเห็นเธอเป็นน้องสาวแท้ๆ เขาจึงให้ความสำคัญแก่เธอ

การทำตัวน่ารักสดใสเหมือนเด็กต่อหน้าเขามีประโยชน์ไม่น้อย ส่วนกับคนอื่นนั้น เธอซีเกียจที่จะทำตัวน่ารักเช่นนี้

เจ็ดสิบหก

กราบไหว้อาจารย์รำเรียนงานฝีมือ

แสงสว่างนั้นสลัดคนทิ้งได้อย่างง่ายดาย⁴⁹ ดอกไม้บานและร่วงโรยไปไม่นาน ใบไม้ที่แห้งเหี่ยวก็กลับมาเขียวชอุ่ม ต้นการบูรในลานเรือนผลิดอกสีขาวอมเหลืองเต็มต้น กลิ่นหอมฟุ้งไปทั่วลาน

เสวี่ยเจียเยว่วางผ้าที่วาดลายเสร็จแล้วลงไปบนตะกร้า คิดจะเอาไปปักในลานเรือน

ขณะที่เธอหัวตะกร้าและยกแก้อี้ไม้ไผ่ตัวเล็กออกมาจากรี้น ก็เห็นว่าประตูเรือนหลักเปิดกว้าง และป้าโจวกำลังนั่งรับแดดอยู่บนแก้อี้ไม้ไผ่หน้าประตู

ในช่วงสองปีที่ผ่านมา เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกทุกอย่างเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น

เสวี่ยหยวนจิ้งเรียนอยู่ในสำนักศึกษาไท่ชู่ เขาสอบได้อันดับหนึ่งทุกปี ได้รับคำชมจากอาจารย์มากที่สุด และนับวันพวกเขายิ่งใส่ใจในการสั่งสอน

⁴⁹ หมายถึง เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ผู้คนก็แก่ชราไปตามเวลา

บทรเรียนให้เขา ส่วนเสวียเจียเยวก็ทำงานในร้านตัดชุดกับป้าเผิง จนสามารถฝึกการปักผ้าและตัดชุดได้ชำนาญแล้ว

แต่งานในร้านตัดชุดเป็นเพียงงานชั่วคราวเท่านั้น มีเพียงช่วงที่งานยุ่งเจ้าของร้านถึงจะเรียกเธอเข้าไปช่วย และจ่ายค่าตอบแทนให้เพียงเล็กน้อย หากงานไม่ยุ่งเธอก็ไม่จำเป็นต้องไปที่ร้าน จึงได้แต่อยู่ว่างๆ ในเรือนเท่านั้น

โชคดีที่มีเงินใช้จ่ายในเรือนมากพอ เสวียเจียเยวจึงสนใจเพียงการปักผ้าและตัดชุด เธอมักจะออกแบบลายปักผ้าใหม่ๆ หรือไม่ก็รับงานส่วนตัวเล็กน้อย แบ่งให้ป้าเผิงทำส่วนหนึ่ง ให้นางมีเงินใช้จ่ายในเรือนเพิ่มขึ้น

เธอหน้าผำที่เพิ่งวาดลายเสร็จมาใส่เข้ากับสะตึง ยิงมองเท่าไรก็ยิงพอใจ และวางแผนไว้ว่าวันนี้ต้องรีบปักให้เสร็จ แต่พอนึกได้ว่าป้าโจวอยู่หน้าเรือนเธอก็เดินไปหักทาย

แม้ว่าสองปีมานี้ป้าโจวจะยังพูดคุยกับคนอื่นน้อยครั้ง แต่ก็ดีกว่าตอนที่นางเพิ่งเข้ามาอยู่ในช่วงแรกๆ ตอนอากาศดีประตุนหน้าต่างเรือนของนางจะเปิดออก บางครั้งนางก็ออกมาเดินเล่นดูเสวียนฉานกับหูจื่อเล่นกันในลาน และสีหน้าของนางจะอ่อนโยนเป็นอย่างมาก

ไม่ว่าอย่างไร มนุษย์ก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่ไม่ชอบอยู่อย่างโดดเดี่ยว

พอเห็นเสวียเจียเยวเดินเข้ามาใกล้พร้อมกับเอ่ยเรียกด้วยรอยยิ้ม ป้าโจวก็ไม่ได้เอ่ยตอบอันใด เพียงพยักหน้าเท่านั้น แสงแดดสาดกระทบใบหน้าของนางทำให้ไม่ขาวซีดเหมือนตอนที่พบเสวียเจียเยวครั้งแรก และความเย็นชานบนใบหน้าของนางก็จางลงไปไม่น้อย

ต้นการบูรอยู่ในลานเรือนมานานหลายปี กิ่งก้านและใบของมันเปรียบเหมือนหลังคากำบังแสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงมาในช่วงต้นฤดูร้อน มีเพียงบางส่วนที่ส่องลอดผ่านช่องว่างระหว่างใบการบูรไปที่หน้าประตูเรือนหลัก

เสวียนฉานและหูจื่อเพิ่งไปเล่นที่บ้านป้าหยาง ตอนนี้อยู่ในลานมีเพียงเสวียเจียเยวกับป้าโจว เสวียเจียเยวจึงถือโอกาสยกเก้าอี้ไม้ไปตั้งไว้ที่หน้า

ประตูล้อเลื่อนหลัก และคิดจะนั่งปักผ้าพร้อมพูดคุยกับป้าโจวไปด้วย

ป้าโจวตอบกลับเป็นบางครั้ง ทว่านางก็ไม่มีที่ทำว่าจะลุกหนีไปไหน เพียงฟังสิ่งที่เสวี่ยเจียวเยว่พูด และสายตาของนางก็จับจ้องไปที่สะตึง

เมื่อมองได้สักพัก ป้าโจวจึงเอ่ยออกมาในที่สุด “ลวดลายเช่นนี้เจ้าไปเอามาจากไหนหรือ”

“ไม่ได้เอามาจากไหนหรอกเจ้าคะ” เสวี่ยเจียวเยว่เงยหน้าขึ้นเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เป็นลวดลายที่ข้านึกได้ตอนนั่งว่างๆ เมื่อวานนี้เจ้าคะ จากนั้นข้าว่าดมันขึ้นมา แล้วก็อยากปักตอนนี่เลย ข้าอยากรู้ว่ามันจะงดงามหรือไม่เจ้าคะ”

ป้าโจวได้ยืนดั่งนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย ดวงตาดำฉายแวววารกับไม่เชื่อว่าเสวี่ยเจียวเยว่จะคิดลายเช่นนี้ออกมาได้

แต่ไม่นานนางก็นั่งมองผ้าสี่เหลี่ยมต้นหอมที่ปักเสร็จแล้ว และมองผ้าสี่เหลี่ยมต้นหลิวที่เสวี่ยเจียวเยว่กำลังปักอยู่ จากนั้นนางพยักหน้าพาลางเอ่ย “ลวดลายไม่ธรรมดา สีสันก็ดูหรูหรา เจ้าดูมีพรสวรรค์ไม่น้อย”

เมื่อเสวี่ยเจียวเยว่ได้ยืนหางเอ่ยเช่นนั้น ก็คิดในใจว่าป้าโจวคงมีความรู้ด้านนี้ไม่น้อย ลูๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าเธอเคยเห็นฉากผ้าปักลายดอกไม้สี่ฤดูวางอยู่บนโต๊ะในห้องโถงเรือนป้าโจว ลายปักนั้นงดงามและเสมือนจริงเป็นอย่างมาก ในใจของเธอจึงยิ่งเกิดความสงสัยมากขึ้น

หลังจากไตร่ตรองดูแล้ว เธอก็เอ่ยถามอย่างระมัดระวัง “ป้าโจวเจ้าคะ ท่าน... ท่านปักผ้าเป็นไซ้หรือไม่”

ป้าโจวเหลือบมองคนถาม ทว่าไม่ได้ตอบอันใด

เสวี่ยเจียวเยว่เห็นท่าทีของนาง ก็รู้สึกราวกับอีกฝ่ายคือยอดฝีมือที่ได้ยินคำถามจากผู้เฒ่าที่ไม่ค่อยฉลาดเท่าไรนัก จึงเลือกที่จะไม่ตอบอย่างไรอย่างนั้น และนั่นยิ่งทำให้เธอมั่นใจว่าป้าโจวปักผ้าเป็น

เกรงว่าป้าโจวคงไม่เพียงปักผ้าเป็นเท่านั้น แต่ยังชำนาญอีกด้วย เพราะสองปีที่ผ่านมาเสวี่ยเจียวเยว่ติดตามป้าเผิงไปดูการปักผ้าของสตรีหลายคน

แต่ก็ไม่มีลายใดเทียบได้กับลายดอกไม้สีฤดูบนฉากในห้องโถงเรือนของป่าโจวสักนิด

แม้ว่าเสวี่ยเจียเยว่จะเรียนปักผ้ากับป่าเฟิงมาสองปี แต่ความสามารถด้านนี้ของป่าเฟิงก็มีไม่มากนัก ขณะที่เสวี่ยเจียเยว่มีพรสวรรค์ไม่น้อย ป่าเฟิงจึงไม่มีอะไรจะสอนเธอไปมากกว่านี้แล้ว ได้แต่ให้เธอเรียนรู้ด้วยตัวเอง

เสวี่ยเจียเยว่อยากพัฒนาความสามารถของตนมากยิ่งขึ้น เมื่อจู่ๆ ได้ยินป่าโจวเอ่ยถามถึงลายผ้าที่เธอปัก หัวใจของเธอก็เต้นแรงขึ้นมาทันที

สุดท้ายเธอก็ขมใจเอาไว้ไม่ได้ จึงเอ่ยถามหยังเชิงไป “ป่าโจว หากท่านปักผ้าได้ ท่านสอนข้าได้หรือไม่เจ้าคะ ข้าอยากเรียนปักผ้ามาจริงๆ เจ้าคะ”

ป่าโจวไม่ตอบ เพียงเหลือบมองคนร่างเล็กเท่านั้น

ในช่วงสองปีที่ผ่านมาใบหน้าของเสวี่ยเจียเยว่งดงามยิ่งขึ้น แต่สิ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงก็คือความไร้เดียงสาและรอยยิ้มบนใบหน้า

ป่าโจวยังจำตอนที่เสวี่ยเจียเยว่มาเคาะประตูเรือนของนางเมื่อสองปีก่อนได้ เสวี่ยเจียเยว่ยิ้มให้นาง และวันที่นางป่วย แม่นางผู้นี้ก็ยังมีน้ำใจทำกับข้าวไม่ซ้ำอย่างมาให้นางทุกวัน ต่อให้ในตอนนั้นท่าทางของนางไม่ดีนัก แต่เสวี่ยเจียเยว่ก็ยังไม่ยอมแพ้ สองปีมานี้ หากมีเรื่องอะไรดีๆ เสวี่ยเจียเยว่ก็ไม่เคยลืมนาง พอมีเวลาว่างก็เข้ามาพูดคุยด้วย ไม่เช่นนั้นนางคงไม่มีทางเดินออกมารับแดดอย่างในตอนนี้ คงจะอยู่อย่างโดดเดี่ยวในเรือนของตัวเองทั้งวัน

และขณะนี้เสวี่ยเจียเยว่ก็มีความสนใจในด้านการปักผ้า ซ้ำเหมือนนางจริงๆ

เมื่อคิดถึงตอนที่ตนยังอายุน้อยกว่าในยามนี้ ป่าโจวอดยิ้มออกมาไม่ได้ แต่ไม่นานรอยยิ้มนั้นก็จางหายไป

นางมองเสวี่ยเจียเยว่ด้วยสีหน้าจริงจัง “หากเจ้าอยากเรียนการปักผ้ากับข้าจริงๆ เช่นนั้นก็ให้ข้าเป็นอาจารย์”

เสวี่ยเจียเยว่ได้ยินดังนั้นก็ดีใจยิ่งนัก จึงพยักหน้ารับทันที “ได้เจ้าคะ

เช่นนั้นต่อไปท่านคืออาจารย์ของข้าแล้ว”

ใบหน้าของป่าโจวมีรอยยิ้มบางๆ ประดับอยู่ จากนั้นก็ส่งเสวี่ยเจียเยว่ “พรุ่งนี้ตอนรุ่งสางมาที่เรือนข้า และให้ข้าอย่างเป็นทางการในฐานะอาจารย์ของเจ้า”

เสวี่ยเจียเยว่ไม่คิดว่าจะราบรื่นเช่นนี้ แต่ก็รีบตอบรับทันที

เรื่องนี้ทำให้เธออารมณ์ดีทั้งวัน เมื่อเสวี่ยหยวนจิ้งเลิกเรียนกลับมา ก็เห็นเสวี่ยเจียเยว่ทำกับข้าวไปด้วยร้องเพลงไปด้วย ซึ่งเป็นเพลงที่เธอไม่เคยได้ยินมาก่อน

เขาเดินเข้าไปเฝ้าถาม “มีเรื่องอันใด เหตุใดเจ้าถึงดูอารมณ์ดีเช่นนั้น”

ขณะนี้เสวี่ยหยวนจิ้งมีอายุครบสิบเจ็ดปีแล้ว เสียงของเขาจึงเปลี่ยนไป ซึ่งทุ้มต่ำกว่าตอนที่เพิ่งมาอยู่ที่นี้ในช่วงแรกๆ ซ้ำยังมีเสน่ห์ยิ่งนัก

เสวี่ยเจียเยว่หันไปมองเขา ใบหน้าเธอยังเต็มไปด้วยรอยยิ้มเช่นเคย แต่ไม่ได้บอกเหตุผลที่ตนอารมณ์ดีเช่นนั้น เพียงเฝ้าอย่างมีเลศนัย “อีกประเดี๋ยวข้าค่อยบอกท่าน ท่านพี่ไปล้างมือมากินข้าวก่อนเจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจิ้งเอื้อมมือไปหยิกแก้มขาวเนียนของอีกฝ่ายพลางหัวเราะก่อนจะหมุนตัวเดินเข้าไปในเรือน เขานำตำราไปวางไว้บนโต๊ะและออกมาล้างไม้ล้างมือที่ลานเรือน

เมื่อล้างมือเสร็จแล้ว เขามาช่วยเสวี่ยเจียเยว่ยกกับข้าวเข้าไปวางไว้บนโต๊ะในเรือน จากนั้นทั้งสองคนก็นั่งลงตรงข้ามกัน

ขณะที่กินข้าวอยู่นั้น เสวี่ยเจียเยว่บอกเรื่องที่ป่าโจวจะรับเธอเป็นลูกศิษย์ และจะสอนการปักผ้าให้เธอ “ตอนนั้นข้าคิดไม่ถึงเลยว่านางจะสอนข้า ตอนนั้นข้ามีความสุขจริงๆ เจ้าคะ”

เธอกล่าวอย่างตื่นเต็นอีก “ท่านพี่ ท่านอยากเห็นฉากปักบนโต๊ะในห้องโถงเรือนของนางหรือไม่ ลายดอกไม้สีฤดูนั้นงดงามมากเจ้าคะ ข้ากลัวพินเหลียวข้าจะต้องชำนาญด้านการปักผ้าอย่างแน่หนอน”

เพียงแค่ว่าตนจะสามารถปลุกสายดอกไม้ที่สวยงามได้เช่นดอกผ้าบนโต๊ะตัวนั้น เสวี่ยเจียเยวก็รู้สึกตื่นเต้นยิ่งนัก

เสวี่ยหยวนจึงไม่พูดอะไร เพียงแค่ขมวดคิ้วเล็กน้อย

ป้าโจวผู้ที่มีความลับมากมายเกินไป ความจริงแล้วเขาไม่ได้หวังให้เสวี่ยเจียเยวไปใกล้ชิดกับนางมากนัก ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องไหว้นางเป็นอาจารย์เลย

ทว่าป้าโจวอยู่ที่นี้มามากกว่าห้าปีแล้ว ที่ผ่านมาก็ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเลย หากมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นกับนางก่อนหน้านี้ แต่ก็ผ่านมาตั้งหลายปี ยังจะมีอะไรให้ต้องกังวล อีกอย่าง... ปีหน้าเขาก็จะเรียนจบแล้ว และสามารถเข้าร่วมการสอบชิงฉายได้ ต่อไปก็จะเข้าร่วมการสอบระดับเชียงชื่อ⁵⁰ และระดับฮู่ชื่อ⁵¹ เมื่อเขาสอบผ่านการคัดเลือกขุนนางในลำดับต่อไป เขาก็จะปกป้องเสวี่ยเจียเยวได้อย่างแน่นอน

หลังจากคิดครุ่นหนึ่งเขาก็พยักหน้า “เจ้าเรียนปักผ้ากับนางก็ดีเช่นกัน ต่อไปเมื่อเจ้าอยู่ในเรือนต่างๆ จะได้มีอะไรทำ ซ้ำอยู่ในสำนักศึกษาก็ไม่ต้องกังวลว่าเจ้าจะเบียดตอนอยู่กับคนเดียว แต่ขออย่างเดียว เรื่องที่เจ้าไหว้ป้าโจวเป็นอาจารย์อย่าได้เอ่ยกับใคร แม้แต่ป้าเฟิงเจ้าก็ห้ามบอก ป้าโจวเป็นคนเงิบๆ ไม่ชอบไปมาหาสู่กับใคร ซ้ำว่านางคงไม่อยากให้เกิดอะไร”

ตราบดีที่ไม่ใครรู้ว่าเสวี่ยเจียเยวไหว้ป้าโจวเป็นอาจารย์ หากในวันหน้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับสตรีผู้นั้น เขาก็สามารถแยกเสวี่ยเจียเยวออกมาได้ ถือว่าไม่มีความเกี่ยวข้องอันใดต่อกัน

เสวี่ยเจียเยวไม่รู้ว่าจะเสวี่ยหยวนจึงกำลังคิดเช่นนี้ เมื่อได้ยินเขาเอ่ยออกมา ก็คิดว่าที่เขาพูดมานั้นถูกต้องแล้ว เธอจึงพยักหน้า “เข้าใจแล้วเจ้าคะ”

⁵⁰ หมายถึง ระดับมณฑล

⁵¹ หมายถึง ระดับเมืองหลวง

เสวี่ยหยวนจึงยิ้มด้วยความพอใจ ตอนนั้นรูปร่างเขาสูงขึ้น น้ำเสียงก็เปลี่ยนเป็นชายหนุ่มซึ่งต่างจากสองปีที่ผ่านมา และมักจะสีตหน้าเอ็นชวยามอยู่ต่อหน้าคนอื่น แต่ตอนนี้ใบหน้าของเขาประดับไปด้วยรอยยิ้ม ก็ราวกับหิมะละลายในฤดูหนาว ช่วงขณะนั้นคนที่ได้มองรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมาทันที แม้แต่แววตาที่นับวันยิ่งยากจะคาดเดา ก็ยังเป็นประกายระยิบระยับเหมือนผิวน้ำที่อยู่ภายใต้แสงตะวัน

เสวี่ยเจี๋ยเยว่อดตะลึงงันไปชั่วครู่มิได้

จากนั้นเธอก็เบนสายตามองไปทางอื่นด้วยท่าทางเล็กน้อย คิดในใจว่าเสวี่ยหยวนจึงที่เป็นเช่นนี้ช่างลึนไหวหัวใจผู้คนได้ง่ายดายจริง ๆ มีน่าละบอบบาทเดิมของเขาถึงได้แบกรับหน้ดอกท้อ⁵² จำนวนมากเช่นนั้น

แต่จะว่าไปก็แปลก นอกจากหลี่ทานเกี่ยวข้องกับโจวหลัน สองปีมานี้เธอยังไม่เห็นนางเอกสิบคนที่เหลือเลย ไม่รู้ว่ายังไม่ถึงเวลาที่พวกนางจะปรากฏตัวหรือเป็นเพราะทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก พวกนางถึงไม่ปรากฏตัวออกมาตลอดกาล

---

⁵² หมายถึง บุรุษที่มีเสน่ห์ดึงดูดสตรีมากมายให้เข้ามา

เจ็ดสิบเจ็ด

สัณฐานแรก

เช้าวันต่อมาเสวี่ยเจียเยว่จะต้องไปไหว้ป้าโจวเป็นอาจารย์ที่เรือนของนาง

หลังจากเธอยกมือเคาะประตูครู่หนึ่ง ป้าโจวก็ตื่นมาเปิดให้ ก่อนจะเชิญเธอเข้าไปในเรือน

อยู่ที่นี่มาสองปีแล้ว แต่วันนี้เป็นครั้งแรกที่เสวี่ยเจียเยว่ได้เข้ามาในเรือนของป้าโจว เมื่อก่อนอย่างมากก็เพียงยืนมองอยู่หน้าประตู พอจะรู้เพียงคร่าวๆ ว่าดำเนินเรือนเป็นอย่างไร

เสวี่ยเจียเยว่เข้ามาข้างในแล้ว สายตาของเธอก็สอดส่ายไปทั่วเรือน เห็นว่ามีของใช้ไม่มากนัก แต่ทุกซอกทุกมุมสะอาดสะอ้าน อีกทั้งยังไม่มีสิ่งของใดเกินความจำเป็น มองแล้วรู้สึกสบายตายิ่งนัก

ป้าโจวปิดประตูเรือน ก่อนจะไปนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ไผ่ข้างโต๊ะในห้องโถง จากนั้นนางชี้ไปที่สิ่งของบนโต๊ะและเอ่ยกับเสวี่ยเจียเยว่

“เจ้าก็มึนศีรษะการวะสิ่งนั้นสามครั้ง และต้องทำอย่างจริงจัง”

เสวี่ยเจียเยว่มองตามก็พบว่าของสิ่งนั้นถูกคลุมด้วยผ้าสีแดง น่าจะเป็น

แผ่นป้ายบางอย่าง

อาจเป็นแผ่นป้ายวิญญาณของอาจารย์ป่าโจว ตอนที่รับลูกศิษย์นั้น ทุกคนล้วนมีกฎของตัวเอง ดังนั้นเสวี่ยเจี๋ยเยว่จึงไม่คิดสงสัยอันใด และคุกเข่าลงบนเบาะรองตรงหน้าโต๊ะ ก่อนก้มศีรษะคำนับสามครั้งอย่างนอบน้อม

เมื่อเธอเงยหน้าขึ้น ก็เห็นรอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าของป่าโจว

จากนั้นเสวี่ยเจี๋ยเยว่ก้มศีรษะคำนับป่าโจวสามครั้ง และเมื่อเหลือบเห็นกาน้ำชาที่บ๊อบกอบใบเล็กวางอยู่บนโต๊ะ เธอก็ลุกขึ้นแล้วรินน้ำชาอย่างรู้งาน ก่อนจะคุกเข่าลงบนเบาะรองอีกครั้ง และยกจอกน้ำชาด้วยสองมือพลางเอ่ยอย่างนอบน้อม

“ท่านอาจารย์ โปรดรับน้ำชาจากศิษย์ด้วยเจ้าค่ะ”

ป่าโจวยื่นมือไปรับจอกน้ำชาขึ้นมาลิบ จากนั้นนางก็วางจอกลงบนโต๊ะ กำชับเสวี่ยเจี๋ยเยว่ครู่หนึ่ง ล้วนเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ สุดท้ายนางก็เน้นย้ำเป็นพิเศษ

“แม้ว่าตอนนี้ข้าจะรับเจ้าเป็นลูกศิษย์ แต่เรื่องนี้เจ้าห้ามเอ่ยกับใครเด็ดขาด แม้แต่ป่าเผิงกับลูกๆ ของนางก็ห้ามพูด เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น เจ้าก็อย่าเรียกข้าว่าอาจารย์ ให้เจ้าเรียกข้าเหมือนที่เคยเรียกตามปกติ”

เป็นเหมือนกับเสวี่ยหยวนจึงกล่าวเมื่อคืนจริงๆ เสวี่ยเจี๋ยเยว่จึงยิ่งเชื่อใจชายหนุ่มมากขึ้น

เธอเอ่ยกับป่าโจวอย่างนอบน้อม “คำพูดของท่าน ข้าจดจำไว้ในใจแล้ว เจ้าค่ะ”

ป่าโจวพยักหน้าอย่างพอใจ จากนั้นก็พุงเสวี่ยเจี๋ยเยว่ให้ลุกขึ้น “เด็กดีลุกขึ้นเถอะ”

หลังจากตัดสินใจรับเสวี่ยเจี๋ยเยว่เป็นศิษย์แล้ว ป่าโจวก็ไม่มีท่าที่เป็นชาเหมือนที่ผ่านมา แต่ปฏิบัติกับลูกศิษย์ด้วยความจริงจัง นางพาอีกฝ่ายเดินไปที่ห้องทางทิศตะวันออก

ภายในห้องนี้มีโต๊ะตั้งขนาดน้อยใหญ่ เส้นไหมหลากสี รวมถึงเครื่องมือนำสำหรับเย็บปักอื่นๆ วางอยู่ในตะกร้า

เมื่อเสวีย์เจียเยวเห็นดังนั้น หัวใจของเธอสั่นสะท้านทันที และขณะที่เธอกำลังตกตะลึงอยู่นั้น ป้าโจวก็เอ่ยขึ้น

“บรรพบุรุษของข้าชำนาญการปักผ้าแบบชู่ชิว⁵³ แต่มารดาของข้าเกิดที่เมืองเซียงฉู่ จึงชำนาญการปักผ้าแบบเซียงชิว⁵⁴ มากที่สุด ดังนั้นข้าจึงไม่เพียงเรียนวิธีปักผ้าแบบชู่ชิวเท่านั้น แต่ยังเรียนการปักผ้าแบบเซียงชิวด้วย แม้ว่า การปักผ้าสองแบบนี้จะแตกต่างกัน แต่สิ่งสำคัญก็คือการศึกษาให้เข้าใจอย่างรอบด้านและรับประโยชน์จากมัน ด้วยวิธีนี้ลวดลายที่เจ้าปักออกมานั้นก็ก็จะแตกต่างจากคนอื่น”

ขณะที่เอ่ยนั้น นางก็หยิบสะตึงหนึ่งอันมาส่งให้เสวีย์เจียเยว

เสวีย์เจียเยวรับสะตึงมาและก้มหน้ามอง สิ่งที่เห็นนั้นทำให้เธอประหลาดใจเป็นอย่างมาก เพราะลวดลายบนผ้าที่อยู่กับสะตึงนี้เหมือนลายที่เธอวาดใหม่และปักเมื่อวาน มีน้ำละ ตอนที่ป้าโจวเห็นจึงเอ่ยถามเธอ

“แม้ว่าสองปีที่ผ่านมาเจ้าดูแลข้าเป็นอย่างดี และข้าก็ซาบซึ้งในบุญคุณของเจ้ายิ่งนัก แต่ที่ข้ารับเจ้าเป็นศิษย์ไม่ใช่เพราะบุญคุณที่เจ้ามีต่อข้า ข้าเป็นคนหนึ่งที่หลงใหลการปักผ้ามาตั้งแต่เด็ก และอยากจะหาคนมาสืบทอดวิชาปักผ้าของข้า สองปีมานี้ก็เห็นเจ้ารำเรียนการปักผ้าตัดชุดกับแมนางเฟิง เจ้ามีพรสวรรค์ในด้านนี้ไม่น้อย อีกทั้งเมื่อวานนี้ข้าได้เห็นลวดลายที่เจ้าวาดออกมาในใจของข้าก็ตัดสินใจแล้วว่าเจ้าจะรับเจ้าเป็นศิษย์ เจ้าต้องรู้ว่า... ไม่ว่าจะเรียนอะไร หากยึดติดกับคณโบริธานก็ไร้ประโยชน์ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือต้องมึวิธีคิดเป็นของตัวเอง สามารถสร้างสิ่งที่คนรุ่นก่อนไม่สามารถคิดขึ้นมาได้ และเจ้าก็ทำได้”

⁵³ การปักผ้าแบบชู่ชิว คือการปักลายเสือ

⁵⁴ การปักผ้าแบบเซียงชิว คือการปักลายนกยูง

มาก”

เมื่อจู่ๆ ก็ได้รับคำชม อีกทั้งยังมาจากป้าโจวที่เอ็นชากับผู้อื่นในยามปกติ เสวี่ยเจี๋ยเยว่จึงรู้สึกประหลาดใจยิ่งนัก แต่แน่นอนว่าเธอดีใจจนตัวแทบลอยได้ก็ไม่ใช่ปาน

จากนั้นป้าโจวให้เสวี่ยเจี๋ยเยว่เลือกเส้นไหมมาให้ตน และให้ลองพิจารณาว่าจะสามารถจับคู่สีที่ไม่เหมือนกันได้ที่สี ทั้งยังบอกอีกว่าลวดลายที่ปักด้วยสีไม่เหมือนกันจะแตกต่างกันอย่างไร ก่อนตัดสินใจว่าเหมาะสมจะใช้ในโอกาสไหนและสถานที่แบบใด

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เรียนกับป้าเฟิงมาสองปี การปักผ้าชั้นพื้นฐานนั้นเธอสามารถทำได้แล้ว ดังนั้นตอนนี้ป้าโจวจึงแนะนำเพิ่มเติม เมื่อแน่ใจว่าเธอเข้าใจแล้ว นางจึงเริ่มสอนวิธีการปักผ้าที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

เมื่อคนคนหนึ่งหลงใหลในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง คนผู้นั้นมักจะรู้สึกใช้เวลาผ่านไปเร็วนัก เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็เป็นเช่นนั้น

เดิมทีเธอเป็นคนหนึ่งที่ไม่ชอบฤดูร้อน แต่เมื่อได้เรียนปักผ้ากับป้าโจว เธอรู้สึกเพลิดเพลินจนลืมวันลืมคืน จนกระทั่งในวันนี้ เมื่อเงยหน้ามองออกไปด้านนอกหน้าต่าง ก็พบว่าต้นหอมหมื่นลี้ที่อยู่ในมุมหนึ่งของลานเรือนเต็มไปด้วยดอกสีเหลืองซึ่งไม่รู้ว่าเป็นผลิบานเมื่อใด

ฤดูร้อนที่นำราคาผ่านไปโดยไม่รู้ตัว ตอนนี้ก็ถึงเดือนแปดซึ่งเป็นช่วงที่ดอกไม้กำลังผลิบาน

ก่อนเมฆบนท้องฟ้าดูเบาบาง และแสงแดดก็อบอุ่น สำหรับเสวี่ยเจี๋ยเยว่แล้ว เธอรู้สึกว่าฤดูนี้เป็นฤดูที่ดีที่สุด

เธอวางสิ่งตั้งลงแล้วยืนขึ้นตรงหน้าประตู มองเสี่ยวฉานกับหูจื่อกำลังเก็บดอกหอมหมื่นลี้เล่นกัน เด็กชายนำดอกไม้เข้าปากพลางหัวเราะ

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็นึกถึงเรื่องราวในภาพที่จากมา ตอนที่ดอกหอมหมื่นลี้

ผลิบาน ขยายพาเธอไปเก็บทุกปี เมื่อกลับมาที่บ้านก็นำมาแช่น้ำเกลือแล้วล้างทำความสะอาด จากนั้นนำไปตากลมให้แห้ง และนำดอกหอมหมื่นลี้ที่เสร็จไป ในขวดโหลแห้ง โรยน้ำตาลทรายลงไปให้ทั่ว นำดอกหอมหมื่นลี้วางทับลงไป บนน้ำตาลทราย แล้วโรยน้ำตาลทรายลงไปอีกครั้ง ทำแบบนี้อีกหลายชั้นจนเกือบเต็มขวดโหล หลังจากผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ น้ำตาลทรายจะละลายเป็นน้ำเชื่อม ลักษณะคล้ายกับดอกหอมหมื่นลี้อยู่ในน้ำผึ้ง

ยายชอบนำดอกหอมหมื่นลี้มาทำเป็นไส้ขนมทั้งหยวน⁵⁵ เมื่อคิดขึ้นมา ปลายลิ้นของเธอก็คล้ายจะเต็มไปด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้ชิ้น

เธอพาผ้าสะอาดมาหนึ่งผืน และเดินออกไปเก็บดอกหอมหมื่นลี้ เมื่อเลี้ยวฉวนกับหูจื่อเหินเช่นนั้น พวกเขาที่รีบมาช่วยเก็บด้วยความกระตือรือร้น

ในที่สุดพวกเขาก็เก็บดอกหอมหมื่นลี้ได้ห่อใหญ่ จากนั้นเสวี่ยเจี๋ยเยว่ สัญญากับเลี้ยวฉวนและหูจื่อเหินว่าเมื่อทำดอกหอมหมื่นลี้เชื่อมน้ำตาลเสร็จแล้ว จะเชิญพวกเขาไปกินขนมทั้งหยวนไส้ดอกหอมหมื่นลี้เชื่อมน้ำตาลด้วย เด็กทั้งสองขบใจยิ่งนัก จึงวิ่งกลับเรือนพลางตะโกนบอกมารดาอย่างมีความสุข

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ถือห่อผ้าใส่ดอกหอมหมื่นลี้กลับเรือนของตน จากนั้นก็ยก แก้วไม้ไผ่ผานึ่งที่หน้าประตู ก้มหน้าก้มตาเลือกดอกหอมหมื่นลี้ที่ดีที่สุดออกมา เมื่อเลือกเสร็จแล้วจึงนำไปแช่น้ำเกลือ

เมื่อเสวี่ยหยวนจึงเลิกเรียนกลับมา ก็เห็นเสวี่ยเจี๋ยเยว่กำลังนั่งของๆ ชาวดอกไม้ชิ้นมาจากถังไม้ ก่อนจะนำมาวางตากอย่างระมัดระวัง

“เจ้ากำลังทำอะไรอยู่” ชายหนุ่มวางตำราลงพลางเอ่ยถาม “เหตุใดวันนี้ เจ้าไม้ได้ปักผ้า”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เงยหน้าขึ้นมองเขา และกวักมือเรียกตัวรอยยิ้มเป็นเชิง

---

⁵⁵ ขนมทั้งหยวน หรือ ขนมบัวลอยจีน คือขนมดั้งเดิมชนิดหนึ่งของชาวจีน ทำจากแป้งข้าวเหนียวปั้นเป็นก้อนกลมใส่ไส้ หน้าตาคล้ายขนมหัวล้านของไทย แต่ลูกใหญ่กว่า

บอกให้เข้ามา “ข้าจะทำขนมทั้งหยวนไส้ดอกหอมหมื่นลี้เชื่อมน้ำตาลเจ้าคะ
ท่านพี่รีบเข้ามาเร็ว”

พอเสวี่ยหยวนจิ้งเดินไป เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็ตากดอกไม้เสริจพอดิ และกำลัง
ลุกขึ้น

แต่เป็นเพราะเธอนั่งนานเกินไปเท้าขวาจึงชา เมื่อลุกขึ้นอย่างกะทันหัน
เธอก็เสียวหลักทรุดลง

โชคดีที่เสวี่ยหยวนจิ้งเอื้อมมือไปจับได้ทัน ก่อนจะเอ่ยดำนิ “เจ้าก็โต
ขนาดนี้แล้ว เหตุใดถึงไม่ระวัง หากข้าไม่อยู่ตรงนี้ เจ้าไม่ล้มลงไปกองกับพื้น
แล้วหรือ”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เกาะแขนเขาเอาไว้ และงยหน้าขึ้นพร้อมกับยิ้มเจ้าเล่ห์
“หากท่านพี่ไม่อยู่ข้างๆ ไม่ว่าทำอะไรได้ข้ายอมระวังแน่นอนเจ้าคะ แต่ถ้าท่านอยู่
ข้างๆ ต่อให้ข้าไม่ระมัดระวัง ก็ไม่เป็นอันใดไม่ใช่หรือเจ้าคะ เพราะข้ารู้ว่าท่าน
จะต้องปกป้องข้าได้อย่างแน่นอน ใช่หรือไม่ว่าท่านพี่”

เสวี่ยหยวนจิ้งก้มหน้ามองเสวี่ยเจี๋ยเยว่ รอยยิ้มของอีกฝ่ายช่างสดใส
ยิ่งนัก อีกทั้งมีกลิ่นหอมยังมีกลิ่นหอมของดอกไม้ กลิ่นนี้ติดอยู่ที่ปลายจมูกของเขา
กระทั่งตราตรึงอยู่ในหัวใจแล้วก็ไม่ปาน เขารู้สึกว่าตัวเองตกอยู่ภายใต้อำนาจ
ของรอยยิ้มและกลิ่นหอมของดอกไม้ หัวใจเขาก็พลันรู้สึกซาเล็กน้อย

ความจริงแล้วตั้งแต่เสวี่ยเจี๋ยเยว่ไหว้บ่าโจวเป็นอาจารย์ ก็ตั้งใจเรียน
การปักผ้าจนไม่มีเวลาพูดคุยกับเขา เขาไม่ได้เห็นอีกฝ่ายทำตัวเหมือนเด็ก
แบบนี้มานานแล้ว

“ช่วงนี้ข้าเห็นว่าใจเจ้ามีแต่อาจารย์ของเจ้าและการปักผ้า” เสวี่ยหยวน-
จิ้งทอดสายตามองเสวี่ยเจี๋ยเยว่ ก่อนเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงน้อยใจและแผ่วเบา
“คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะรู้ว่าพี่ชายอย่างข้ายังอยู่ข้างเจ้าเสมอ”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่รู้ว่าช่วงนี้ตนหมกมุ่นอยู่กับการปักผ้าจนไม่ได้สนใจ
เสวี่ยหยวนจิ้ง เมื่อได้ยินเขาเอ่ยมาเช่นนี้ เธอก็หัวเราะคิกคักและกอดแขนเขา

เขย่าไปมา

“ข้าไม่ดีเอง ข้าจะทำขนมทั้งหยวนไส้ดอกหอมหมื่นลี้ให้ท่านกิน ดีหรือไม่ ท่านพี่ ท่านอย่าโกรธข้าเลย ได้หรือไม่เจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจึงอยากโกรธนัก แต่เมื่อได้ยินน้ำเสียงออดอ้อนบวกกับได้เห็นรอยยิ้มสดใส เขาจะโกรธลงได้อย่างไร ทำได้เพียงเอื้อมมือไปหยิกแก้มนุ่มอย่างระอ้าใจพลางเอ่ย “ได้ ถ้าอย่างนั้นข้าจะรอกินขนมของเจ้าก็แล้วกัน”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่รีบพยักหน้าทันที และเพื่อเป็นการแสดงความจริงใจ หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ เธอก็ไม่คิดลวดลายใหม่หรือปักผ้าต่อแต่อย่างใด แต่นั่งพูดคุยกับเสวี่ยหยวนจิ่งในห้องโถง

วันนี้พระจันทร์ทรงตมยิ่งนัก แสงจันทร์สาดส่องกระทบกระดาดหน้าต่าง บางครั้งลมยามค่ำคืนก็พัดพากลิ่นหอมของดอกหอมหมื่นลี้มาด้วย

เสวี่ยหยวนจิ่งนึกถึงตอนที่เขากลับมาเมื่อปลายวันนี้ ขณะนั้นเสวี่ยเจี๋ยเยว่เกาะแขนเขาและมิกลิ่นดอกไม้ชนิดนี้ไชยออกมาจากร่างของอีกฝ่าย ในที่สุดเขาก็หันไปมองเสวี่ยเจี๋ยเยว่อย่างอดไม่ได้

อีกฝ่ายกำลังหรีดตาอ่านตำราที่เขาคัดลอกเมื่อวาน ท่าทางดูจริงจังไม่น้อย เริงเทียนหลายครามรูปดอกบัวสีขาวที่วางอยู่บนโต๊ะนั้น เสวี่ยเจี๋ยเยว่เป็นคนไปหาซื้อมาเพื่อให้เขาได้อ่านตำราในยามค่ำคืน ตอนนั้นบนชิงเทียนมีเทียนสีแดงอยู่หนึ่งเล่ม แสงจากเปลวเทียนส่องกระทบใบหน้าของเธอดูงดงามตั้งหยกล้ำค่าและไข่มุกที่ส่องประกาย มีเสน่ห์จนหาสิ่งใดมาเปรียบมิได้

ในยามปกติทั้งสองต่างยุ่งทั้งวัน และเสวี่ยหยวนจิ่งไม่ได้มองหน้าเสวี่ยเจี๋ยเยว่อย่างละเอียดยุติมานานแล้ว ตอนนี้เมื่อได้พินิจมอง เขาก็ต้องประหลาดใจเมื่อเด็กน้อยที่อยู่ในห้องหมู่บ้านซิวเฟิงเติบโตกลายเป็นเด็กสาว

เด็กสาววัยสิบสองปี ใบหน้างดงามโดดเด่น หากผ่านไปอีกสองสามปี ใบหน้านี้คงจะงดงามจนล้นไหวจิดใจผู้คนได้ เมื่อถึงตอนนั้นเขาจะเป็นคน

พิจารณาผู้ที่จะมาเป็นสามีของเสวียเจียเยว่เอง

เมื่อคิดเรื่องเลือกสามี จู่ๆ ชายหนุ่มก็นึกถึงตอนที่สหายในสำนักศึกษา
ถามอย่างเขินอายเมื่อไม่กี่วันก่อน ว่าเสวียเจียเยว่มีคู่หมั้นแล้วหรือยัง

ดาวโกวล่วง

เจ็ดสิบแปด

การแข่งขันจีวี⁵⁶

เมื่อเสวี่ยหยวนจิ้งนึกถึงตอนที่สหายคนหนึ่งเอ่ยถามเขาด้วยใบหน้าแดงเรื่อว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่มีคู่หมั้นแล้วหรือยัง เขาก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันที เนื่องจากบางครั้งเสวี่ยเจี๋ยเยว่ไปซื้อของที่ตลาด หากเห็นว่าฟ้ายังไม่มืดก็จะไปรอเขาที่หน้าประตูสำนักศึกษา จากนั้นทั้งสองก็จะกลับเรือนด้วยกัน ด้วยเหตุนี้สหายคนนั้นจึงมีโอกาสดำเนินการได้พบเด็กสาว หลังจากได้ยินคำถามนั้นเสวี่ยหยวนจิ้งก็รู้ว่าอีกฝ่ายชอบเสวี่ยเจี๋ยเยว่ อยากจะลู่ขอแต่งงาน แต่ตอนนั้นเขาตอบปฏิเสธโดยอ้างว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่ยังเด็ก

ความจริงแล้วในใจของเขาไม่ค่อยชอบสหายผู้นั้นเท่าไรนัก มักจะรู้สึกว่าอีกฝ่ายไม่เหมาะสมกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่ เขาอยากตรวจสอบอย่างละเอียด สามีของ 'น้องสาว' จะต้องเป็นคนที่ดีที่สุด

ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นมาได้เรื่องหนึ่ง จึงเอ่ยกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่ "อีกไม่กี่วันการแข่งขันจีวีระหว่างสำนักศึกษาทุกแห่งจะเริ่มแล้ว เจ้าอยากไปดูหรือไม่"

⁵⁶ การแข่งขันจีวี หมายถึง การแข่งขันเท็ดลีหรือโปโล

ในยุคนี้มีการแข่งขันจีจีวี หรือการแข่งขันม้าตีลูกหนัง เสวี่ยเจียเยว่รู้ว่าทุกปี สำนักศึกษาในเมืองผิงหยางจะจัดการแข่งขันจีจีวีหนึ่งครั้ง ประการแรก... จีจีวี คือการละเล่นที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในยุคนี้ ไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดา ชนชั้นสูง หรือราชวงศ์ก็ล้วนชื่นชอบ

ประการที่สอง... ไม่มีสำนักศึกษาใดยากจะสอนลูกศิษย์ให้มีความรู้ แต่ร่างกายอ่อนแอ พวกเขาจะต้องพัฒนาทั้งด้านร่างกายและสติปัญญา

ประการที่สาม... การแข่งขันจีจีวีเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์อันดีกับ สำนักศึกษาแห่งอื่น อีกทั้งการจัดแข่งขันหนึ่งครั้งต่อบ้างสร้างรายได้ให้แก่ สำนักศึกษาด้วย

คนที่สามารถสอบเข้าเรียนในสำนักศึกษาได้ โดยเฉพาะสำนักศึกษา ไท่ชู่และสำนักศึกษาถั่วเยว่ ล้วนเป็นเด็กหนุ่มมีนิสัยดีมีความสามารถ แล้วครอบครัวที่มีลูกสาวถึงวัยออกเรือนจะไม่อยากเลือกสามีดีๆ ให้ลูกสาวของตน หรือ ทว่ามีผู้เรียนในสำนักศึกษาเป็นจำนวนมาก หากวันปกติไม่มีโอกาสได้ไป พบพวกเขา คงต้องใช้โอกาสในช่วงการแข่งขันจีจีวีไปพิจารณาเด็กหนุ่มเหล่านั้น และถ้าอยากเข้าชมการแข่งขันก็ต้องซื้อตั๋วก่อน แม้ว่าราคาตั๋วจะไม่ถูกนัก แต่ก็ขายหมดเกลี้ยงทุกปี ยิ่งการแข่งขันรอบสุดท้ายซึ่งเป็นการตัดสินผู้ชนะ อันดับหนึ่ง ไม่ว่าจะราคาตั๋วจะแพงแค่ไหน คนก็ยังแย่งกันซื้อจนหมด

เสวี่ยเจียเยว่รู้สึกเสียดายค่าตั๋ว จึงส่ายหน้าปฏิเสธ “ช่างเถอะ ข้าไม่ อยากไป”

เสวี่ยหยวนจึงเจี๊ยบงั้นไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยขึ้น “ปีนี้ข้าเองก็เข้าร่วม การแข่งขัน”

ตัวเขานั้นเดิมที่ไม่ใช่คนชอบความสนุกครึกครื้น ดังนั้นการแข่งขัน จีจีวีในสองปีที่ผ่านมาเขาจึงไม่ได้เข้าร่วม แต่ปีนี้เป็นเพราะคำเกี้ยวถ่อมของ หัวหน้าสำนักศึกษาและอาจารย์ สุดท้ายเขาก็ตอบตกลงเข้าร่วมการแข่งขัน

“จริงหรือเจ้าคะ” เมื่อเสวี่ยเจียเยว่ได้ยินเช่นนั้นก็ตื่นเต้น ก่อนจะเอ่ย

ต่อ “ถ้าท่านพี่เข้าร่วม ข้าย่อมไปดูแลแน่นอน”

ในเมื่อเสียหายนึงจะเข้าแข่งขัน เธอจะไม่ไปให้กำลังใจเขาได้อย่างไร
อย่างน้อยไปอยู่ข้างๆ คอยส่งน้ำให้เขาก็น่าดี

เสียหายนึงได้ยินเช่นนั้น มุมปากพลันปรากฏรอยยิ้มบางๆ

ตอนที่เขาลงแข่ง ชายหนุ่มก็อยากให้เสียหยาเจียวคอยมองดูอยู่ข้าง
สนามเช่นกัน

จากนั้นทั้งสองคนก็พูดคุยกันอีกเล็กน้อย ก่อนที่เสียหยาเจียวจะเดิน
เข้าห้องของตัวเอง เป็นการแยกย้ายกันพักผ่อน

วันต่อมา เมื่อเสียหยาเจียวจึงกลับจากสำนักศึกษา เขามอบตัวหนึ่งใบ

ให้แก่เสียหยาเจียว เป็นตัวเข้าชมการแข่งขันจีจิวรอบแรกที่เขาจะเข้าร่วมแข่ง
ในอีกสองวัน เสียหยาเจียวเอื้อมมือไปรับด้วยความดีใจ

เมื่อถึงวันแข่งขัน เธอก็ตื่นแต่เช้าไปสนามแข่งกับเสียหยาเจียว

ได้ยินกันว่าสนามนี้อยู่ที่บริเวณชานเมือง โดยต้นเจียวใหญ่... บุรุษที่
ร่ำรวยที่สุดในเมืองผิงหยางเป็นผู้สร้างขึ้น ด้านในมีพื้นที่กว้างขวาง เหมาะ
สำหรับใช้เป็นสถานที่จัดแข่งขันจีจิว

พอเสียหยาเจียวกับเสียหยาเจียวไปถึง พวกเขาได้เห็นธงหลากสีปักไว้
บนพื้นที่โล่งทั้งสี่ด้าน ซึ่งปลิวไสวตามแรงลม มีผู้เรียนและผู้ชมบางส่วนมาถึง
แล้ว ตอนนี้กำลังพูดคุยกันเสียงดังซึ่งเชื่อว่าสำนักศึกษาใดจะคว้าอันดับหนึ่ง
ในการแข่งขันจีจิวในปีนี้

เนื่องจากเสียหยาเจียวเป็นคนในครอบครัวของผู้เรียนที่สำนักศึกษา เธอ
จึงเดินตามเสียหยาเจียวไปยังห้องเล็กที่จัดเตรียมไว้ให้ผู้แข่งขันของสำนัก
ศึกษาให้ดูโดยเฉพาะ

มีผู้เรียนสองสามคนอยู่ในห้องก่อนแล้ว พวกเขากำลังพูดคุยกันพลาง
ใช้ผ้าไหมสีแดงผูกไว้ที่หน้าผากของตนไปด้วย

แน่นอนว่าชุดของพวกเขาต้องเป็นแบบเดียวกัน ซึ่งชุดของสำนักศึกษาให้ชุดเป็นสีดำ และปกปลายเปลวไฟที่หน้าอกด้านซ้ายด้วยไหมสีทอง บนหน้าผากคาดด้วยผ้าไหมสีแดง

การแต่งตัวด้วยชุดเช่นนี้ดูสะดุดตาเป็นอย่างมาก แม้แต่ผู้เรียนที่มีหน้าตาธรรมดาในยามปกติ เมื่อสวมชุดนี้และขึ้นไปนั่งบนหลังม้า ยังทำให้ผู้คนอดตะลึงไม่ได้ มีนาละ หลังจากจบการแข่งขันจีจิวใหญ่ปี ถึงได้เป็นช่วงเวลาแม่สิ่งงานยุ่งที่สุด อีกทั้งยังเป็นครอบครัวฝ่ายหญิงที่ขอให้แม่สื่อไปเจรจากับครอบครัวฝ่ายชาย

เสวี่ยหยวนจึงสวมชุดเช่นนี้ก่อนออกจากเรือนแล้ว เพียงแต่ยังไม่มีผ้าไหมสีแดงคาดหน้าผาก ชายหนุ่มวัยสิบเจ็ดปี รูปร่างสูงโปร่ง แม้ว่าไหล่จะไม่กว้างนัก แต่ไซตดีที่ไหล่ตรงสมส่วน เอวแคบ เมื่อสวมชุดที่ตัดพิเศษเช่นนี้ ก็เผยรูปร่างผอมเพรียวของเธอให้เด่นชัดขึ้น

พวกเขาตั้งตาดูสายตาผู้คนนับไม่ถ้วนระหว่างที่เดินมา และตอนนี้... เมื่อเสวี่ยหยวนจึงนำผ้าไหมสีแดงมาผูกไว้ที่หน้าผาก เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็สัมผัสได้ถึงจิตวิญญาณนักสู้บนใบหน้าของชายหนุ่ม

เธอนึกในใจว่า สองปีที่ผ่านมาเสวี่ยหยวนจึงเป็นที่รู้จักในเมืองผิงหยางแล้ว อีกไม่นานก็จะได้เห็นความเก่งกาจในสนามแข่งจีจิว ไม่รู้ว่าจะมีหญิงสาวถูกตาต้องใจอยากได้เขาเป็นสามีของตนอีกกี่มากน้อย หลังจากจบการแข่งขันเธอจะมีผีสะใ้มากกว่าหนึ่งคนหรือไม่

ขณะที่ในหัวกำลังคิดเรื่อยเปื่อย จู่ๆ ก็มีมือมาเคาะหน้าผากของเธอเบาๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าเสวี่ยหยวนจึงกำลังจับผ้าไหมสีแดงและเอ่ยถาม

“มัดดีแล้วหรือยัง”

ผ้าไหมสีนี้ไม่น้อย จึงยากที่จะผูกให้เรียบ

เสวี่ยเจี๋ยเยว่มองๆ ดู จากนั้นก็สั่งเขา “ท่านพี่ก้มหัวลงหน่อยเจ้าค่ะ”

แม้ว่าสองปีมานี้ร่างกายของเสวี่ยเจี๋ยเยว่จะสูงขึ้นไม่น้อย แต่ก็ยังไม่เท่า

เสวี่ยหยวนจิ้ง ตอนนี้ศิระชะของเธออยู่แค่ช่วงอกของเขาเท่านั้น

เสวี่ยหยวนจิ้งได้ยืนดังนั้น ก็ก้มศิระชะลงตามคำสั่ง เพราะกลัวว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่จะเอื้อมมือไม่ถึง

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เอื้อมมือขึ้นไปลูบผ้าไหมส่วนที่ไม่เท่ากันให้เรียบยิ่งขึ้น จากนั้นก็มองอย่างละเอียดก่อนจะพูดขึ้น “เสร็จแล้วเจ้าคะ”

เสวี่ยหยวนจิ้งยึดตัวขึ้น และเห็นขงชิวผิงกำลังเดินเข้ามาพร้อมพูดคุยกับใครบางคน

เมื่อเห็นคนที่เดินข้างกายขงชิวผิง เสวี่ยหยวนจิ้งก็อดขมวดคิ้วแน่นไม่ได้ สีหน้าของเขาเคร่งขรึมขึ้นมาทันที

คนผู้นี้ก็คือลู่อี้เซวี่ยน ชายหนุ่มที่ถามเขาว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่มีคู่หม้ายแล้วหรือยัง เสวี่ยหยวนจิ้งรู้ว่าครอบครัวของอีกฝ่ายเปิดร้านค้าหลายแห่ง แม้ไม่จํารายเท่าตระกูลของตนหงอี่ แต่ก็นับว่ามีฐานะดีไม่น้อย

ขณะนี้ขงชิวผิงและลู่อี้เซวี่ยนมองเห็นเสวี่ยหยวนจิ้งกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่แล้วทั้งสองจึงเดินเข้ามาทักทายพวกเขา

หลังจากพูดคุยกับเสวี่ยหยวนจิ้งสองสามประโยค ขงชิวผิงก็มองไปที่เสวี่ยเจี๋ยเยว่ และพยักหน้าให้ด้วยรอยยิ้ม “แม่นางเสวี่ย”

ลู่อี้เซวี่ยนที่ยืนอยู่ข้างๆ เริ่มหน้าแดงเรื่อ เขาหลบสายต่าไม่กล้ามองเสวี่ยเจี๋ยเยว่ ก่อนจะเอ่ยอย่างตะกุกตะกัก “แม่... แม่นาง... แม่นางเสวี่ย”

ชายหนุ่มทั้งสองคนล้วนเคยพบกับเสวี่ยเจี๋ยเยว่แล้ว โดยเฉพาะขงชิวผิง วันที่เสวี่ยหยวนจิ้งมาสอบที่สำนักศึกษาไท่ทงนั้น พวกเขาได้พบกันที่หน้าประตูสำนักศึกษา จากนั้นเขาก็เคยไปเยี่ยมเยียนที่เรือนของเสวี่ยเจี๋ยเยว่และเสวี่ยหยวนจิ้งถึงสองครา ดังนั้นทั้งสองฝ่ายจึงนับว่าคุ้นเคยกันอยู่แล้ว

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เรียกขงชิวผิงว่า ‘พี่ขง’ ด้วยรอยยิ้ม ส่วนลู่อี้เซวี่ยนนั้นเป็นพระเชอ่ยยังไม่คุ้นเคย จึงเรียกเขาว่า ‘คุณชายลู่อี้’

พอได้ยินเด็กสาวเอ่ยเรียกตน ใบหน้าของลู่อี้เซวี่ยนก็ยิ่งแดงเรื่อมากขึ้น

และสายตาของเขายังคอยแอบมองเสวีย์เจียเยว่

เสวีย์หยวนจิ้งยี่นมองอยู่ด้านข้างตลอดเวลา ก่อนจะขยับไปยืนทางด้านหน้าเสวีย์เจียเยว่ เพื่อป้องกันสายตาของลู่อี้เซวี่ยวนที่แอบมองอยู่บ่อยครั้ง จากนั้นเขาก็พยักหน้าเอ่ยถกมข่งชิวผิงกับลู่อี้เซวี่ยวน

“ประวัติคะเนนการแข่งขันของสำนักศึกษาซุ่ยไถ่ที่จะแข่งกับพวกเราในวันนี้มันเป็นอย่างไบบ้าง”

ด้านวิชาความรู้สำนักศึกษาไท่ซุ่และสำนักศึกษาถั่วเยว่ไม่เป็นสองรองใครในเมืองผิงหยาง แต่การแข่งขันจริงๆนั้นพวกเขายังไม่แน่ใจว่าจะชนะหรือไม่ ที่ผ่านมามีไม่ได้อยู่อันดับสุดท้าย แต่ก็ไม่เคยได้อันดับหนึ่ง จึงถูกสำนักศึกษาแห่งอื่นๆ หัวเราะเยาะอยู่เสมอ บอกว่าสอนผู้เรียนได้อ่อนแอ แม้แต่แรงจะจับไปก็ยังไม่มี รวากับสตรีก็ไม่ปาน

ด้วยเหตุนี้ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาสำนักศึกษาไท่ซุ่และสำนักศึกษาถั่วเยว่จึงเชิญอาจารย์มาสอนการเล่นจิจวีให้แก่ผู้เรียนโดยเฉพาะ เพื่อล้างความอับอายออกไป ปีที่แล้วสำนักศึกษาถั่วเยว่ก็ได้อันดับสอง ส่วนสำนักศึกษาไท่ซุ่ได้อันดับที่ห้า ดังนั้นการแข่งขันในปีนี้ ผู้แข่งขันจากสำนักศึกษาทั้งสองแห่งจึงเปี่ยมไปด้วยพลังของนักสู้

เสวีย์เจียเยว่ยี่นมองเสวีย์หยวนจิ้งพูดคุยกับชงชิวผิงและลู่อี้เซวี่ยวนอยู่ข้างๆ ไม่นานก็มีผู้เรียนจากสำนักศึกษาไท่ซุ่คนอื่นๆ เดินเข้ามา พวกเขาจึงเริ่มพูดคุยถึงการแข่งขันจิจวีในปีนี้

เมื่อเปรียบเทียบกับเสวีย์หยวนจิ้งที่เป็นชาและห่างเหินในอดีต เสวีย์เจียเยว่รู้สึกว่าการแข่งขันครั้งนี้เสียของเขาอ่อนโยนขึ้นไม่น้อย ทั้งยังยอมสนทนากับผู้คน อย่างการแข่งขันจิจวี ความจริงแล้วสองปีที่ผ่านมามีหัวหน้าสำนักศึกษาและอาจารย์ก็เรียกเขามาเข้าร่วม แต่เขาปฏิเสธทุกครั้ง ทว่าปีนี้เขาก็กลับยอมตกลง

การที่เขาทำเช่นนี้ถือว่าเป็นเรื่องดี เหมือนคำกล่าวที่ว่า ‘ต้นไม้ต้นเดียว

‘ไม่สามารถกลายเป็นป่าได้’ เสวี่ยเจี๋ยเยว่มีความสุขยิ่งนักที่ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของชายหนุ่ม เมื่อก่อนตอนที่อยู่ในหมู่บ้านซิวเฟิง พวกเขาเผชิญหน้ากับเรื่องเลวร้ายมากมาย นิสัยของเขาถึงได้เย็นชาและรักสันโดษ แต่ตอนนี้ทั้งคนทั้งเรื่องราวต่างๆ ล้วนเปลี่ยนไปในทางที่ดี นิสัยของเขาก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป และเริ่มพูดคุยกับผู้คนมากขึ้น

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ ใบหน้าของเสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็มีรอยยิ้มปรากฏขึ้นมา แววตาที่มองเสวี่ยหยวนจิ้งนั้นยิ่งอบอุ่นมากขึ้น

จากนั้นก็ไต่ขึ้นข่งชิวผิงเอ่ยถาม “วันนี้เจ้าใช้ตัวเข้ามาหรือไม่”

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาถึงได้ถามเช่นนั้น แต่เธอก็ยังพยักหน้า “เจ้าค่ะ”

ข่งชิวผิงไต่ขึ้นเช่นกันนั้นก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เมื่อวานนี้ข้าเห็นหยวนจิ้งไปซื้อตัวกับอาจารย์ที่จัดงานแข่งขัน ข้าจึงเดาว่าเขาคงซื้อให้เจ้า แต่ตามความเห็นของข้า ตัวใบนี้เจ้าไม่จำเป็นต้องใช้เลย ทางสำนักศึกษาของพวกเรากำลังขาดคนส่งน้ำส่งผ้าเช็ดหน้าให้พวกข้าตอนช่วงพัก ให้ข้าไปพูดกับอาจารย์ดีหรือไม่ ให้เจ้ามาทำงานนี้ ต่อไปตราบได้ที่พวกเรามีการแข่งขัน เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องซื้อตัวเข้ามาชมแล้ว”

ตอนนี้ข่งชิวผิงอายุครบสิบแปดปีแล้ว ใบหน้าของเขาดูหล่อเหลาและสง่างามเป็นอย่างมาก ทั้งยังดูสงบและมั่นคง เสวี่ยเจี๋ยเยว่รู้ว่าบิดาของเขาเป็นบัณฑิตชิวผิง และตอนนี้ทำงานตำแหน่งเสมียนในที่ว่า การ ฐานะครอบครัวแม้ว่าจะไม่ร่ำรวย แต่ชุดคลุมยาวสีฟ้าที่เขาสวมอยู่นั้นเป็นผ้าไหม ปิ่นบนศีรษะก็ทำมาจากหยกขาว เห็นได้ชัดว่าบิดามารดาให้ความสำคัญแก่เขาไม่น้อย และยังฝากความหวังไว้กับเขอีกด้วย

เจ็ดสิบเก้า

หากางตันให้ตัวเอง

ปีนี้เสวี่ยหยวนจิ่งเข้าร่วมการแข่งขันจีจีวี เสวี่ยเจี๋ยเยว่จึงอยากจะเข้าชมการแข่งขัน แต่อีกใจเธอก็รู้สึกเสียดายเงินค่าตั๋ว เพราะการแข่งขันไม่ได้มีเพียงรอบเดียว เว้นแต่สำนักศึกษาไท่ซู่จะแพ้ให้แก่สำนักศึกษาซู่ไถในการแข่งขันรอบแรก ถ้าเป็นเช่นนั้นเสวี่ยหยวนจิ่งก็ไม่ต้องเข้าร่วมการแข่งขันรอบต่อไป

กระนั้นเสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็ยังคงเชื่อมั่นในตัวเสวี่ยหยวนจิ่ง เธอรู้สึกว่าจะตราบดีที่มีเขาอยู่ วันนี้สำนักศึกษาไท่ซู่จะต้องชนะแน่นอน

นั่นหมายความว่าเธอคงไม่ได้ซื้อตั๋วเพียงใบเดียว หากเป็นเช่นนั้นค่าตั๋วทั้งหมดจะเป็นเท่าไร ถ้าสำนักศึกษาไท่ซู่เข้ารอบชิงชนะเลิศ ค่าตั๋วในรอบนั้นก็ยิ่งแพงหูฉี่

แต่เมื่อขงชิวผิงเสนอเช่นนี้ เสวี่ยเจี๋ยเยว่จึงสนใจไม่น้อย

เท่ากับว่าเธอต้องทำงานให้สำนักศึกษาไท่ซู่ เพื่อแลกกับตั๋วทั้งหมดที่จะต้องซื้อ เหตุใดเธอจะไม่ตกลงเล่า

ขณะที่เธอกำลังจะตอบนั้น ก็ได้ยินเสียงเครื่องขิมของเสวี่ยหยวนจิ่ง

ตั้งขึ้น

“ขอบคุณความหวังดีของพี่ขิง แต่น้องสาวข้ามีงานต้องทำ นางจึงไม่มีเวลาว่างมาดูพวกเราแข่งขันทุกครั้ง คงไม่ใช่เรื่องดีนักหากทำให้สหายคนอื่น ๆ เสียเวลาไปด้วย พี่ขิงให้คนอื่นมาทำจะดีกว่าขอรับ”

นี่ถือได้ว่าเป็นการปฏิเสธ

แม้เสวี่ยเจียเยวจะไม่รู้ว่เพราะเหตุใดเสวี่ยหยวนจึงถึงได้ปฏิเสธเรื่อง ที่เธอมองว่เป็นประโยชน์มาก แต่ตอนนี้พวกเขาอยู่ต่อหน้าคนอื่น เธอจะไม่ คัดค้านใดๆ หากมีข้อโต้แย้งใ้ใจ เธอจะเอย่ถามเมื่ออยู่กันตามลำพังเท่านั้น

เมื่อคนอื่น ๆ เห็นว่เสวี่ยเจียเยวไม่เอย่ปากออกมา ก็คิดว่าเด็กสาว เห็นด้วยกับคำตอบของเสวี่ยหยวนจึง

ขงฉิวผิงเหลือบมองเสวี่ยเจียเยวครู่หนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะโดยไม่ ได้ กล่าวอันใด

หลังจากพวกเขาพูดคุยกันอีกเล็กน้อย อาจารย์ที่รับผิดชอบการแข่งขัน ก็เดินเข้ามาแจ้งว่คนของสำนักศึกษาซูยโถมาครบแล้ว และการแข่งขันใกล้จะ เริ่มขึ้นในอีกไม่นาน ให้ทุกคนเตรียมตัวให้พร้อม

เสวี่ยหยวนจึงกำชับเสวี่ยเจียเยวว่อย่าเดินไปไหนลุ่มลุ่มห่า รอให้เขา แข่งขันจบก่อนค่อยกลับไปพร้อมกัน จากนั้นก็เดินออกไปข้างนอกกับสหาย คนอื่น ๆ

ม้าสี่ตัวมีเชือกผูกติดไว้กับเสาพร้อมแล้ว โดยผู้แข่งขันทุกคนจะมีม้า ที่ใช้ฝึกเป็นประจำของตน และตอนนี้ในมือของทุกคนมีไม้ตีลูกหนังพร้อมแล้ว เมื่อได้เวลาพวกเขาก็จูงม้าเดินไปยังจุดที่กำหนดเอาไว้

สนามของตระกูลตันแห่งนี้ไม่เพียงกว้างขวางเท่านั้น แต่ด้านในยังมี ศาลาและระเบียบทางเดินยาว ซึ่งขณะนี้มีสตรีน้อยใหญ่หลายคนกำลังยืนชม อยู่ใ้ในศาลาราวกับเป็นห้องหับส่วนตัว แนนอนว่ราคาตัวตามตำแหน่งนั้นย่อม แตกต่างกัน ส่วนบุรุษก็ยืนชมดูดีชอบสนาม

เสวียเจียเยวไม่ได้ไปไหนไกลตามคำสั่งของเสวียหยวนจิ้ง เพียงยืนอยู่หน้าประตูห้องพักของผู้เข้าแข่งขันและมองไปเบื้องหน้า แต่เพราะมีคนยื่นรายล้อมสนามบดบังผู้เข้าแข่งขัน เธอจึงยกเก้าอี้ในห้องออกมาวางด้านนอกแล้วขึ้นไปยืนบนนั้นเพื่อให้มองเห็นได้ชัดขึ้น

สายตาของเธอย่อมจับจ้องไปที่ร่างของเสวียหยวนจิ้ง

เสวียหยวนจิ้งกำลังนั่งอยู่บนหลังม้าราวต้นสนตั้งตรงเป็นสง่า เมื่อได้รับสัญญาณให้เริ่มการแข่งขัน ม้าของเขาก็หือตะปึงออกไปในชั่วพริบตา มันวิ่งไปทางซ้ายที่ขวาก็ในที่สุดก็แซงผู้แข่งขันหลายคนได้ ไม้ตีลูกหนังในมือของเสวียหยวนจิ้งแกว่งไปมา ลูกหนังที่ทุกคนกำลังแย่งชิงกำลังอยู่บนพื้นไม่แนบาก็ถูกตีเข้าประตูของฝ่ายตรงข้ามได้อย่างแม่นยำ

วันนี้คือการแข่งขันรอบแรก ลูกหนังจึงยังสวยงามอยู่

จากนั้นเสียงปรบมือก็ดังลั่นขึ้นมาจากรอบด้าน เสวียเจียเยวเองก็ดีใจมากเช่นกัน เธอปรบมือพลางร้องตะโกน

“ยอดเยี่ยม!”

แม้ว่าคนในยุคนี้จะนิยมเล่นจี้จิว ทว่าเสวียเจียเยวไม่ได้สนใจสักเท่าไร วันนี้ได้มาเห็นเป็นครั้งแรกกลับรู้สึกว่าการละเล่นประเภทนี้ก็ไม่เลวนัก เธอตื่นเต้นขณะชมการแข่งขัน และรู้สึกหัวใจที่เต้นเร็วเชื่อมโยงไปถึงลูกหนังขนาดเล็กนั้น

ขณะที่เธอกำลังจจดจ่ออยู่กับการแข่งขันนั้น จู่ๆ ก็มีเด็กสาวแต่งตัวคล้ายสาวใช้เดินมาจากกระเบื้องทางเดินยาวที่อยู่ด้านข้าง ก่อนจะยืนอยู่ข้างเธอแล้วเงยหน้าขึ้นน้อย

“แม่นางเสวีย”

แต่เป็นเพราะเสียงของคนรอบด้านดังเกินไป และเสวียเจียเยวกำลังจจดจ่ออยู่กับการมองตามร่างเสวียหยวนจิ้งซึ่งนั่งอยู่บนหลังม้า เธอจึงไม่ได้ยินเสียงเรียกแม่แต่น้อย

สาวใช้ผู้นั้นเรียกเธออีกครั้ง และตะโกนครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เสวียเจียเยวไม่ได้ยินเสียงของนางเลย สุดท้ายก็ไม่มีทางเลือกอื่น จึงเขย่งเท้าและเอื้อมมือไปดึงแขนเสื้อของเสวียเจียเยว พร้อมกับตะโกนเสียงดัง “แม่นางเสวีย!”

ครั้งนี้เสวียเจียเยวได้ยินแล้ว เธอจึงรีบก้มลงมอง

เธอพิจารณาอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว และคิดว่าตนเองไม่เคยพบคนผู้นี้มาก่อน แม่นางจะแต่งตัวเป็นสาวใช้ แต่ก็สวมเสื้อปักเสื้อ⁵⁷ ยาวทำจากผ้าเนื้อดี อีกทั้งสภาพเสื้อยังปักเป็นลายดอกไม้ นางคงเป็นสาวใช้ของตระกูลใหญ่

ตอนนี้เสวียเจียเยวยืนอยู่บนเก้าอี้ แนนอนว่าเธอต้องสูงกว่าสาวใช้ผู้นี้ หากตอนนี้เอ่ยปากก็คงจะดูเหมือนเธอกำลังข่มเหงผู้น้อย

คิดได้ดังนั้นเสวียเจียเยวจึงกระโดดลงมาจากเก้าอี้ แล้วเอ่ยถามอย่างสุภาพ “พี่สาว เมื่อครู่ท่านเรียกข้าหรือเจ้าคะ ไม่ทราบที่ท่านมีเรื่องอันใดหรือ”

สาวใช้ผู้นั้นคำนับก่อนจะยึดตัวตรงพร้อมกับเอ่ยตอบ “เรียนแม่นางเสวีย เมื่อครู่ข้าน้อยเรียกท่านเองเจ้าคะ”

นางหันกลับและชี้ไปที่ศาลาซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตรงนี้นัก “เจ้านายของข้าน้อยใช้ให้มาที่นี่ เพื่อเชิญแม่นางเสวียไปนั่งชมการแข่งขันกับเขาที่ชั้นบนของศาลาเจ้าคะ เขาบอกว่าเห็นการแข่งขันได้ชัดเจนเมื่ออยู่บนนั้น ท่านไม่จำเป็นต้องยืนอยู่บนเก้าอี้เช่นนี้ เพราะกลัวว่าท่านอาจจตกลงมาได้ หากเป็นเช่นนั้นคงไม่ใช่เรื่องดีนัก”

เมื่อเสวียเจียเยวได้ยินเช่นนั้น เธอก็หันไปมองตามทันที

เธอเห็นศาลาสამชั้นหน้ากว้างหกห้อง บนระเบียงชั้นหนึ่งกับชั้นสอง และระเบียงด้านข้างของชั้นสามมีคนยืนดูการแข่งขันอยู่ ส่วนระเบียงด้านหน้า

---

⁵⁷ ปักเสื้อ คือเสื้อปักตัวยาวไม่มีแขนและไม่มีคอเสื้อ สภาพเสื้อตรง ยาวถึงเข่า ซึ่งกลายมาเป็นเสื้อนอกที่สวมประจำวันของบรรดาสาวรุ่น

ของชั้นสามที่เห็นทิวทัศน์ได้ดีที่สุด กลับมีคนยืนอยู่ตรงนั้นเพียงคนเดียว

เสวี่ยเจี๋ยเยว่เพียงมองครู่เดียวแล้วก็รีบสายตากลับมา ก่อนจะเอ่ยถามสาวใช้ผู้นั้น “เจ้านายของพี่สาวแซ่ตันใช้หรือไม่”

ไม่ต้องคิดอะไรให้มากเธอก็รู้ว่าคนผู้นั้นคือตันหงอี่แน่นอน เพราะทั้งเมืองฝิงหยางมีอยู่ไม่กี่คนที่สามารถจ่ายเงินก้อนโตเพื่อจองตำแหน่งที่ชมการแข่งขันได้ชัดเจนที่สุดบนศาลาลงนั้น อีกทั้งคนอื่น ๆ เธอก็ไม่รู้จัก นอกจากคนที่เช่าเรือนของป่าหยางและขงชีวฝิง ก็มีเพียงตันหงอี่เท่านั้นที่เธอคุ้นหน้า เพราะเรื่องการเดิมพันเมื่อสองปีก่อนทำให้พวกเขาบังเอิญพบกันอยู่หลายครั้ง ทุกครั้ง ‘เจ้าเด็กนั้น’ ก็มองจิกเธอราวกับตานกตาไก่ ทั้งยังเอ่ยถากถางอย่างเย็นชา เหตุใดตอนนี้เขาถึงเรียกเธอขึ้นไปชมการแข่งขันบนศาลาลงนั้นด้วยเล่า

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ไม่มีทางเชื่อว่าตันหงอี่จะมีเจตนาดี คงเป็นเพราะเห็นเธอยืนดูการแข่งขันอยู่บนเก้าอี้ ส่วนเขาได้ดูในตำแหน่งที่ดีที่สุด จึงจูงใจให้สาวใช้มาพูดกับเธอเพื่อเยาะเย้ย

เมื่อคิดได้เช่นนั้น เสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็พูดกับสาวใช้ของตันหงอี่ด้วยความจริงจัง “รบกวนพี่สาวไปบอกเจ้านายของท่านด้วย ว่าข้ายืนอยู่บนเก้าอี้ตัวนี้ ก็มองเห็นการแข่งขันได้อยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องให้เขามาหวังดีกับข้า ให้ตัวเขาเองตั้งใจชมการแข่งขันก็พอแล้ว ไม่ต้องมากังวลเรื่องของข้า”

ขณะที่เอ่ยนั้น เธอก็ขึ้นไปยืนดูการแข่งขันบนเก้าอี้เช่นเคย

เสวี่ยเจี๋ยเยว่พูดคุยกับสาวใช้ผู้นั้นเพียงครู่เดียว สำนักศึกษาไ่หูก็ตีลูกหนังเข้าประตูฝ่ายตรงข้ามได้อีกลูกแล้ว ผู้ที่ทำคะแนนได้ยังคงเป็นเสวี่ยหยวนจิ้ง และตอนนี้เขาก็กำลังมองมาที่เธอด้วย

เมื่อชายหนุ่มทำคะแนนได้ เขาก็มักจะมองเสวี่ยเจี๋ยเยว่เสมอ

เสวี่ยเจี๋ยเยว่รีบโหมกมือให้เขาด้วยรอยยิ้มสดใส เมื่อเธอก้มหน้าลงอีกครั้ง ก็เห็นสาวใช้ของตันหงอี่เดินจากไปแล้ว

ไปแล้วก็ดี จะได้ไม่รบกวนตอนที่เธอดูการแข่งขัน

แต่ดูได้ไม่นาน จู่ๆ ก็รู้สึกวุ่นวายเหมือนถูกคนดึงอีกครั้ง

เธอนึกว่าเป็นสาวใช้ของตันห่งอีที่มาเมื่อครูนั่งจิบชาอยู่ที่นั่นมาทันที และเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “พี่สาว เมื่อครูนั่งสิ่งที่ควรพูดซักก็พูดไปหมดแล้วไม่ใช่หรือ ตอนที่เจ้านายของท่านส่งท่านมาพูดอะไรกับข้าอีกเล่า”

ขณะที่เธอก้มหน้าลงมองนั้น กลับเห็นว่าคนที่ยืนอยู่ไม่ใช่สาวใช้ แต่เป็นตันห่งอี

ตันห่งอีอายุเท่าเสวี่ยหยวนจิ้ง ตอนที่ชายหนุ่มสวมชุดคลุมยาวคอกลมสีฟ้าและเข็มขัดหยก ใบหน้าอันหล่อเหลานั้นบ่งบอกว่าอารมณ์ไม่ดีเท่าไรนัก

ตั้งแต่เล็กจนโตเขายังไม่เคยลิ้มลองรสชาติของการถูกคนปฏิเสธและมองข้าม กลับถูกเสวี่ยเจี๋ยเยว่กระทำเช่นนี้หลายครั้ง เมื่อครูนั่งถูกอีกฝ่ายเข้าใจผิดคิดว่าเป็นสาวใช้ หากเขาอารมณ์ดีก็อาจจะแปลก สายตาที่มองเสวี่ยเจี๋ยเยว่ นั้นเต็มไปด้วยความดูดัน

ทว่าเสวี่ยเจี๋ยเยว่ก็อ่านใจเธอได้ เธอเพียงเหลือบมองแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “อ้อ คุณชายตนเองหรือ”

จากนั้นเธอก็เงยหน้าขึ้นมองการแข่งขันในสนามต่อ

เมื่อครูนั่งมีผู้แข่งขันคนหนึ่งของสำนักศึกษาชู่ไถ ได้ถูกหนึ่งไปครอบครอง แต่ในช่วงเวลาอันคับขันลู่อี่เซวี่ยนพลันพุ่งออกมาจากตำแหน่งของตน ในที่สุดก็สามารถป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามตีเข้าประตูฝ่ายตนได้

เสวี่ยเจี๋ยเยว่ปรบมือให้ลู่อี่เซวี่ยนพลางตะโกนบอกว่าเยี่ยมมาก จากนั้นเธอก็รู้สึกวุ่นวายเหมือนถูกดึงอีกครั้ง แต่ต่างจากเมื่อครู่ เพราะครั้งนี้รุนแรงกว่าอย่างเห็นได้ชัด

เธอรู้สึกรำคาญเป็นอย่างมาก แต่ก็ยังพยายามข่มความโกรธเอาไว้แล้ว ก้มหน้าลงมองตันห่งอี พยายามพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “คุณชายดันไม่ทราบที่ท่านมีฐานะอันใดหรือ”

แม้ว่าต้นหงอឹងจะสูงกว่าเธอ แต่ตอนนี้เธอยืนอยู่บนเก้าอี้ ด้วยตำแหน่ง
เช่นนี้ทำให้เสวี่ยเจียวตัวคูมีอำนาจเพิ่มขึ้นมาหลายส่วน

ต้นหงอឹងไม่ชินกับการพูดคุยเช่นนี้ เขาจึงสั่งเสวี่ยหัวน “ลงมา”

เสวี่ยเจียวแค้นเสวี่ยหัวนจุมกเบาๆ

เหตุใดเธอต้องฟังคำสั่งเขาด้วยเล่า โลกนี้นอกจากคำสั่งของเสวี่ย-
หยวนจิงแล้ว เธอคร้านจะเชื่อฟังคนอื่น

เธอไม่มีที่ท่าว่าจะลงจากเก้าอี้แม้แต่เนี้ยว ทั้งยังเอ่ยอย่างเกียจคร้าน “ข้า
ชอบแบบนี้ คุณชายต้นมีฐานะอันใดก็ยืนพูดอยู่ตรงนั้นเถอะ ไม่อย่างนั้นก็เชิญ
กลับไป ข้าจะดูการแข่งขันต่อ”

ต้นหงอឹងโกรธจนแทบกระอักเลือด แต่ก็ไม่มีวิธีจัดการกับเสวี่ยเจียว

เขาไม่อาจเอื้อมมือไปดึงตัวเด็กสาวลงมาได้ เพราะยังมีคนดูการแข่งขัน
อยู่เบื้องหน้า หากอีกฝ่ายตะโกนออกมา ต่อไปก็คงไม่มีใครในเมืองฝิงหยาง
เคารพเขาอีกแล้ว

เมื่อคิดได้เช่นนั้น เขาก็ทำได้เพียงสะกดกลั่นความโกรธเอาไว้ ก่อนจะ
เอ่ยถามอย่างไม่สบอารมณ์ “เมื่อครุ่นนี้ข้าส่งคนมาเรียกเจ้า เหตุใดเจ้าไม่ขึ้นไป”

เขาหมายถึงเรื่องที่เขาส่งสาวใช้มาเรียกเสวี่ยเจียวขึ้นไปชมการแข่งขัน
บนศาลา

เมื่อครุ่นนี้เสวี่ยเจียวเจียดเวลามาคุยกับเขาเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้า
มองการแข่งขันในสนาม แต่เมื่อเธอได้ยืนดังนั้นก็หันหน้ามองต้นหงอឹងครั้ง
พลางเอ่ย “ข้าให้เหตุผลแก่สาวใช้ของท่านแล้ว นางไม่ได้บอกท่านหรือ”

เพียงประโยคเดียวก็ทำให้ต้นหงอឹងพูดอะไรไม่ออก ใบหน้าอันหล่อเหลา
ของเขามีตตะมึนลงทันที